

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. I. szám 2014. január hónap

Biztos kezekben a kormány

Kézről-kézre vándorolt köreinkben az a nyílt levél, amit az Internetről szedett le valaki. A levél szerzője a jelenlegi pápánk, Jorge Mario Bergoglio egyik régi ismerőse. Sorait azért tette közzé, mert megütközést keltett benne Szentatyánk számos szempontból formabontó megnyilvánulása. Bizonyos vagyok benne, nem ő az egyetlen, aki értetlenségének ad hangot a „stílusváltást” érzékelve. Talán kikotyoghatom, hogy papi berkekben is akadt olyan, aki Szent Péter jelenlegi utódját „Mártás-papaként” aposztrofálta. Szellemesnek tűnő utalás ez Róma püspökének mostani „főhadiszállására”, vájt fülű hívő azonban tudja, több ez holmi olcsó poénnál, van némi „áthallás” a dologban.

A levélíró nehezményezi a pápa „nyitását” a világ fiai felé, „kitörési kísérleteit” átgondolatlanak, a hitletéteménytől való eltávolodásnak, árulásnak titulálja. Mentségére legyen mondva, sorait Mexikóvárosban kanyarította papírra, ahol még tartja magát a tradíció, ahol a falvakra és kisvárosokra a konzervatív értékrend jellemző. Egyházunk helyzete a fejlett világot tekintve azonban korántsem ilyen rózsás. Tömegek szakadtak el látványosan tőlünk, vagy talán mi szakadtunk el előbb a rohamosan változó világtól, csak mert úgy gondoltuk, a sorozatos értékvesztés, a kétes eredmények majd kijózanítják őket. Nem így történt. A szakadék egyre tágult, egyházunk megkövesedett. Elvesztette kapcsolatát a való élettel, az emberek többsége kispolgári csökevényként, élhetetlen, bigott emberek gyülekezőhelyeként tekint rá.

Minden tiszteletem és nagyrabecsülésem XVI. Benedek pápáé. Élvezettel olvastam parázsgondolatmenetét, kiváló okfejtéseit egy-egy hittudományi művében. Becsülettel helytállt őrhelyén, ahová - hitünk

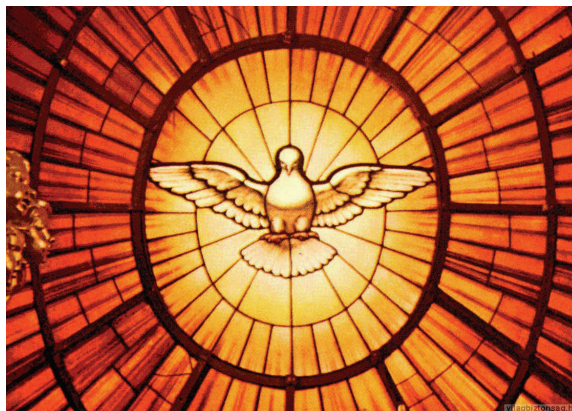
szerint - a Szentlélek munkálkodása nyomán és a bíborosok akaratából kerülhetett. Éppen a fenti, őszinte aggodalomból foganó sorok ösztökéltek arra, hogy fáljam a Ferenc pápáról szóló írásokat. Minél több Bergoglioról szóló, őt megszólaltató könyvet veszek a kezembe, minél gondosabban igyekszem nyomon követni megnyilvánulásait, annál inkább meggyőződöm annak a megállapításnak igazáról, hogy Isten sohasem hagyja magára népét: a Világ Tanítója után most olyasvalakit küldött, aki nyíltságával, egyszerűségével képes megszólítani az elidegenedett embermilliókat.

Mert olyan Istenünk van, aki senkiről sem mond le. Akinek mindenki fontos. Aki minden embert üdvözíteni akar. (1 Tim 2, 3-6)

A kifogásolt sorok szerzője talán elhamarkodottan vetette papírra észrevételeit. Megszólalása, annak módja türelmetlenségről árulkodik. A bölcs kívár, észlel, értelmez, elemez. Gondolkodása, látóköre egyetemes. A formát és a

lényegét nem keveri össze. Ferenc pápánk füveskönyvének gyöngyszemei közül egy pont ideillő: „El kell kerülnünk azt a lelki betegséget, amely az Egyház magába fordulásából ered. Megtörténhet, hogy letér az útról, mint bármelyik férfi vagy asszony, és baleset éri. De ha az egyház magába fordul, bezárkózik, akkor megöregszik. Ezerszer szívesebben látok egy véletlenül útról letért Egyházat, mint egy magába fordulástól beteg Egyházat.” Én nem látok semmi okot a vészharang kongatására. Egy dolog izgat csupán: a Szentatya által megjelölt tennivalók közül, vajon mi az én feladatom?

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Tömörkény István

A Szent Mihály a jégben

A kormányos nem valami jó kedvvel indult ennek az útnak, mert úgy vélte, hogy igen hideg már az idő, és nemsokára ereszkedni kezdenek lefelé a marosi jegek. Ezek rendszerint az első híradók a folyó alvásáról. Legelsőbb jönnek le a Marosból, és a Tiszában úsznak lassan. Utánuk már a fagyok következnek, a jég egyre sűrűbb, valahol aztán megakad, valamely kanyarulatnál vagy hidak között. De fölülről egyre csak több jön, odaér a társaihoz, összefagy velük, és apránként ily módon beáll a víz. A halak alatta maradnak, s igen nagyon futkároznak, hogy hol találhatnak a jégen egy kis ablakot, amely friss levegőt adna. A hajók pedig, amelyek ilyenkor útban vannak, befagynak a jég közé, és még jó szerencse, ha a zajlásban parthoz tudnak állni. Ettől félt leginkább Török Mihály uram, a kormányos, mikor fölküldték a nagy hajóval Vác alá, hogy ott kövel rakodjon, s azután térjen vissza. Mert az ország e tekintetben nem jól van berendezkedve. Arra fölfelé kevés a búza, sok a kő, erre lefelé búza csak van, van rozs is, de mit ér, ha kő nincsen. Ennélfogva azt hozatni kell, és nagy hajók járnak érte föl a Dunába, és mire leérnek vele, oly drága, hogy voltaképpen olcsóbb lenne túróslépénnyel rakni ki az utcákat. És jó őszi idő volt már, mikor a nagy hajóval megindult a kövekért Török Mihály, s mondta is, hogy ha ebből a dologból baj nem lesz, hát az megint Isten különös kegyelme a Szent Mihály iránt. De azért csak útra kelt legénységével egyetemben. A maga emberségéből lement Titelig. Ott vasbikát fogtak a hajó elé, amely föl húzta egészen a kőbányákhoz, hol aztán azonnal rakodni kezdték a hajót.

Lassú munka az ilyesmi, mert a kő nagyon nehéz, és Török Mihály látván az időnek egyre hidegebbre való fordulását, igen aggodalmasan pipázott. Ám kell, hogy mindennek vége szakadjon egy időben, s a kövel is megtelt végtére a hajó.

- Holnap indulhatunk, Mihály bátyám - mondta az első legény, bizonyos Kanizsay Ferenc, másnéven Rámás Ferenc, mert mindig rámás csizmákat viselt.

- Indulni indulhatunk - felelte Török Mihály -, azonban, hogy haza érünk-e valamikor, azt én most áperthe mögmondani nem bírom.

Ugyanis kezdtek már jönni a jegek. Előbb csak a vágbeliek, az aprók, utóbb széles nagy darabok, amik a Csallóköz pihent ágaiban teremnek meg vastagra. Biz úgy, hogy keresztet is vetettek valamennyien magukra, amidőn elkötötték a hajót a parttól, s a Szent Mihály belehaladva a Duna közepére, ott orrával lassan délnek fordult. Nem valami pihenős ereszkedés volt ez, Török uram folyton a domentátumon állott, a kormányrúddal a kezében, a legények pedig csákyázták a jeget, ami a hajó oldalát verte. Ezzel is gyorsabban haladtak, bár Kiskovács. Mihály legény egyszer akkorát taszított a jégen, hogy maga is ráesett a hajóból.

- Nézd a bolondot - mondta Török, s kötelet hajított le Kiskovácsnak, amin az visszamászott. - Nem hiába, hogy valóságos fia a mostani mostoha apjának, de tökéletlen is volt világéletében.

Mások megszólása, apjának, anyjának gyanúval való terhelése nem szép dolog sohasem, és különösen nem ajánlatos annak, aki hajóval jég között vízen járván, sorsát nem maga intézi. Mint a példa mutatja. Ezen egész napon meg volt lefelé való mentében a hajó, de estére kelvén, baj történt. Megtörtént Török Mihály urammal is, amit eddig nem tapasztalt, hogy tönkre vitte a hajót. Hogy esett, mint esett, ki tudná megmondani. Ismerte pedig a Duna fenekét is, akár a tenyerét, mivel vagy negyven éve jár-kel már a medrek fölött. Azonban egyszer esik az meg, ami még eddig nem volt, s ez valóság, hogy a nehéz hajó rászaladt a porondra, s a dereka akkorát nyögött, hogy mindenenek megrendültek. És e nagy ijedségben, mikor a nyelvüket elfeledték használni az emberek, a hajó lassan forogni kezdett, s alig telt bele vagy három minutum, a Szent Mihály már megint orrával állott fölfelé. Ilyen hatalmai vannak a vizeknek.

És így szemközt állván a jégáradatnak, az öreg fahajó megkezdte a maga szomorú

haldoklását. Jöttek a csodálatos nagy táblajegyek, és vágták az oldalát. A fekete festéket hamar leszedték róla, és ki merné így láthatlanba hinni, emberek, hogy kövel terhelt ekkora hajót féloldalra fordít valamely jégdarab, ha jól az oromzat alá tud furakodni, pedig bárki bármit beszéljen, úgy van ez. Kanizsay Ferenc eléggé pötyke legény a rámás csizmában, de ezúttal reszketett, és ugyan sűrűn hányta magára a keresztet. Ellenben Török Mihály szomorúan pipált, és egyre csak azt mondta:

- Varnyút főztem az egész éjszaka álmomba, tudtam, hogy ilyesmi történik. És hordatta a deszkákat, letépette a fedélzetről mind, amit csak lehetett, s leakasztotta kötélén a hajó oldalára. De mit ért mindez? Semmit, valóságosan semmit. Jött ám a jég kegyetlen, és beszédes volt, úgy harsogott, mintha az ítélet napján citoráznának az angyalok. A budai telepről segítségre jöttek vasbikák, hogy majd elhúzzák a töthelyről a Szent Mihályt, de szégyenszemre vonultak vissza, mert behorpadt az oldaluk. Vágta a jég, vágta, egyre vágta, alig volt már fa a hajó orrán, úgy leszdedt, és dőlt, egyre jobban dőlt a hajó. Török Mihály kivette a szájából a pipát, és azt mondta a legénységbeli népek:

- Úgy nézöm, belefordulunk...

Azt mondta erre Kalapis János legény:

- Biz én nem fordulok, mert nem vagyok bolond. Itt hagyom a hajót, aztán forduljon, amerre tetszik.

Török idegenül nézett rá.

- A hajót? - kérdezte. - A hajót hagyod itt?

- A hajót hát. Hát mi a ménkű? - szavalt tovább keményen Kalapis (mert az effajta veszedelmek tökéletesen elrontják a fegyelmet). - Csak nem fagyok a jég közé a Szent Mihály kedviért?

Azt lehetett volna hinni, hogy Török Mihály e szavakra elharapja a pipacsutorát, de nem harapta el (mivelhogy csak az az egy volt neki). Inkább ehelyett csak azt mondta:

- Hát ugyan hogy möntök ki a partra?

Ez bizony kérdés. Akármelyik pontját nézték is a víznek, jó távolosan feküdt.

Ebben az istenítéletben tökéletes bolond, aki csolnakra száll, mert úgy bekapja a jég, mint a harcra az apró keszeget. Bár hiszen rég elcsapta a csolnakot a hajó faráról a zajlás. Hanem itt arról van szó, hogy ki kell dobni a körtét a partra. A parton ugyanis voltak emberek, mert az ilyen szerencsétlenség nem hagyja soha megindulás nélkül a parti embert. Most nincs más mód, mint a körtét kihajítani vékony zsinegen, s ezen által majd kihúzzák a vastag kötelet.

Azon aztán aki végig kapaszkodik, bizonyosan kiér. Ebben a körtében bizakodtak most a legények, és azt mondta Kisfurús Gergely (a híres vezekedő):
- Majd kihajítom én!

Más azonban a körte télen, és más nyáron. A körte voltaképpen ugyanaz a fakolonc minden időben, de nem egyfajta a zsinég, ami utána húzódik. Téli időben megfagy, s nehezen halad az eldobott körte nyomában. Így járt Gergely is, mert dobta ugyan a körtét, de hiába dobta. Felére se közelítette a partot a kölönc, hanem lebukott a jegek közé. Szégyenszemre kellett azt kihúzgálni.

- Majd én - próbálta a Kiskovács Mihály. Jaj, de hiszen minek is próbálja az ilyesmit a tökéletlen ember. Teljes hiábavalóság az. Most már Kanizsay Ferenc fogta fel a körtét, és próbavetést téve előbb, nagy suhogtatással eresztette ki a kezéből.

Odakint a parton várták az emberek, nyújtották is utána mindkét kezüket, hanem hiába nyújtották. Nem ért ki. A hajósok a hajócsárda előtt állván, összenéztek. Török a félrebillent hombár tetején állott, és pipázott. (Azon emberek közül való ő, akik meghalnak azonnal, mihelyest nem jól esik a dohány.) Végig méltatta tekintetével az embereket, s úgy lehet, szíve valamely rejtekében föloldózott a jóindulat.

- Hát - így adta föl a szót -, hát csakugyan itt hagyjátok a hajót?

Kanizsay Ferenc nem szólt erre semmit, csak ahogy ült a gugoraoszlopon, azt rugdalta a csizmája sarkával. Kiskovács Mihály nem szólt, ellenben Kalapis mentegetőzve rántotta fel a vállát.

- Otthunra vagyok tartozandó az életömmel - mormogta -, nevetlen kis árváim...

Jakab Pál, aki olyan inasforma volt a hajón, elfakadt sírva. Én uram és én teremtőm, miért ne fakadna sírva az ilyesmin a gyermek?

- Adjátok hát ide azt a körtét - mondta Török, és levette magáról a felsőkabátot, le az alsót. Felgyűrte a karján az inget az öreges ember, és meglóbálta a körtét. De megint abban hagyta. Egy darab fát letett támasztéknak az első lábához. Annak jól neki lehetett feszülni. Most kari-

kában kezdett suhogni a körte, szinte sívított utána a fagyos zsinég, azután kivágta hosszan, egyenest, és minden morajló jegek fölött átrepülve, kiesett a partra, koppant is a fagyos.

- No - mondta az ember -, aki akar, az möhet.

A parti népek elkapták azonnal és vonták át a zsinegen az alattságot. Kikötötték cövekhez, és most már valóban mehetett aki akart. Olyan sűrűn járt a jég, hogy lépni lehetett rajta, ha pedig megbillent valamely tábla, haladt az ember a kötélén a karjaival. Mert nemcsak a lábakkal lehet előre jutni. Elsőbb a Kiskovács Mihály indult útnak, s hogy szerencsével járt, Kalapis próbálkozott. Harmadiknak Jakab Pált eresztették, neki azonban jó erős madzaggal a derekát körülkötötte Török Mihály, hogy azon esetben, ha jég és köté is elhagyná, segedelem nélkül ne maradjon. Utolsónak pedig az első legény, ama bizonyos nevezetű Kanizsay Ferenc maradt.

- Te még ne mőnj - szólt neki Török -, mert majd levelet viszol a partra, hogy postára add.

Meg is írta a hajócsárdában fehér papíron az ő betűivel. Ismeretes betűk ezek nagyon, mert Török Mihály nem szereti a cifraságot, s ez okból a gö betűnek rendszerint elfelejtett farkat csinálni. Így írta, amint itt van: ha valaki kételkednék benne, tanú vagyok rá, mert láttam (legföljebb a névben lehet különbség): "Tisztolt gazda uram!

Gyüvetben a porondot értük, és a jég oldalba kapott és borzasztó hasigatja a deszkákat a hajóról. Már itt járt a Sirály és az Vín Gözösök, hogy kivontassanak, de ők se tehettek semmit a jégségben. Vashádógokat hagytak itt, hogy az jég ne szaggassa annyira a Szent Mihályt, de hiába, mert az jég mindent elsodor. Ugy nézze a sorsot, gazda úr, hogy alighanem utoljára látta a Szent Mihályt. Engöm is. A levelet viszi a partra Kanizsay Ferenc. Török Mihály.

Most tépte le az első kormányt a jég."

Kijött a kis házból Török a levéllel, és odaadta azt Kanizsay Ferencnek.

- Ezt - mondta - mihelyest falut érsz, föladd.

Kanizsay Ferenc ránézett Török Mihály-

ra.

- Hát kend - kérdezte -, Mihály bátyám? Kend nem gyün?

A kormányos, aki a saroglyán fölment a domentátumra szóltalan, onnan aztán kérdést adott föl Ferencnek:

- Én? - szólt rekedten. - Én? Innen?

Roppant megint a hajó dereka, mert valami nagy darab jég furakodott alá.

Kanizsay sietve kapott a kötélhez, ment a többi után. Török lenézett a jeges vízre, ki a parti ködbe, s magára maradván a félredült hombárral, önmagának tette fel a kérdést:

- Én? Innen?

Akárki akármit beszél, vannak csodák. Bizonyára úgy történhetett, hogy az égbe li Szent Mihály nem hagyta itt a fából való Szent Mihályt, dacára, hogy a Mária-kép méceséből kidőlt az olaj, mikor felbillent a hajó. Még azon az éjszakán jött a hajónak neki egy iszonyatos tábla jég, azon nyilvánvaló szándékkal, hogy tökéletesen fölbillenti. De Mihály arkan-gyal óvta a hajót, mert nem borította föl a tábla, hanem csak meglökte olyformán, hogy leszaladt a porondról. Mihály aludt már egy subán a csárdában, mikor ez történt, de azonnal észhez kapott, föluggrott, kiszaladt, és látta, hogy a Szent Mihály a ködben lassan az orrával ismét délnek fordul.

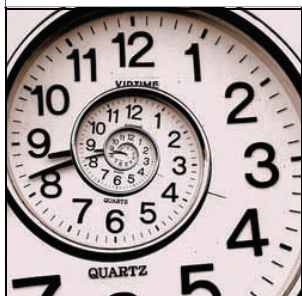
- Dicsőség, dicsőség! - mondta, azaz, hogy gondolta inkább, mert nem volt kinek mondani szavat a kietlenségben, s a kormányhoz állván, megtömté azonnal a pipáját. Azontúl aztán haladt, egymaga úr a vizeken az elevenre vált hajóban. S történt, hogy haza is ért, mert az idő megnyihült, s a jég úgy elveszett a vízről észrevétlen, mint az apró kacsák tollából a sárga szín. Titeltől fölfelé megint csak vashika húzta, fölérvén, kikötött Mihály, orral a víz ellen, mint szokás. Amint eközben foglalatostkodna, és rendelkez-nék útközben fölkapott éretlen legényei-vel, azt kérdi tőle a partról a sógora, Baráczius Illés (kormányos az Isten velünk, ki ellenünk-ön):

- No, möggyütt kend?

- Mőg.

- Soká oda volt kend.

- Az ám - mondja a hős -, sok volt a népekben az ijedség...

Füle Lajos **TE VAGY A CÉL**

Békességed, mint a folyóvíz,
körülvesz és ölelve ringat.
Te vagy a Cél, Te vagy a partja
az álmainnak.

Te jössz felém a holnapokban,
Te integetsz tünt napjaimból.
Hozzád fogok elérni egyszer
a földi lét határain túl

szegényen is gazdag reménnyel,
fáradtan is öröme frissen.
Lelkem kitör únt börtönéből,
hogy szüntelen ujjongja: Isten!

A ládikó

Egy tanár, minden diákjának azt a feladatot adta fel a következő hétre, hogy vegyenek egy ládát és az elkövetkező héten minden egyes személyért aki bosszúságot okoz nekik, akiket nem szívnak és akiknek nem tudnak megbocsátani, tegyenek be a ládikóba egy barackot, melyre tegyenek egy címkét is az illető személy nevével.

Egy héten keresztül ezt a ládikót a hallgatóknak magukkal kellett cipelniük állandóan, otthonukba, az autójukba, az órákra, még éjszaka is ágyuk mellé kellett helyezniük azt.

A hallgatóknak szórakoztatónak tűnt az elején a feladat és mindannyian buzgón írták a neveket, melyek gyermekkoruktól kezdve eszükbe ötlöttek. Ezután, lassan-lassan, amint múltak a napok, a hallgatók újabb neveket írtak a listára, olyan emberek neveit akikkel naponta találkoztak és úgy tűnt, megbocsáthatatlanul viselkedtek velük szemben... Feltűnt nekik időközben, hogy a ládikó egyre súlyosabbá válik. A hét elején beletett barackok kezdtek ragacsos masszává rothadni, elviselhetetlen bűzt árasztva és a rothadás gyorsan átterjedt a többi barackra is.

Nehéz problémát okozott az is, hogy kötelesek voltak állandóan magukkal hordani ezt, vigyázzanak arra, nehogy az üzletekben, az autóbuszban, az éttermekben, találkozóknál, ebédlőben, fürdőben felejtse az, főképp mert minden egyes hallgató neve és lakcíme valamint a kísérlet témája rá volt írva a ládikóra. Ráadásul, a doboz is kezdett szétbomlani, siralmas állapotba kerülve: nehezen cipelve súlyos terhet.

Mindannyian gyorsan és világosan megértették a leckét, amit a tanár megpróbált elmagyarázni nekik a hétvégén, vagyis, annak a ládikónak a súlya, amit egy héten keresztül magukkal cipeltek, csupán a magunkkal cipelt spirituális nehézség súlyát képviseli, akkor amikor gyűlöletet, irigységet, más személyek iránti megvetést cipelünk magunkban. Gyakran azt hisszük, hogy kegyelmet gyakorolunk másoknak megbocsátva. A valóságban azonban, ez a legnagyobb szívesség, amit önmagunknak tehetünk!

Rengeteg olyan dolog van a világon, ami felett nincs hatalmunk, nagyon sok, mint például földrengések, árvizek stb, de a döntés legtöbbször a mi kezünkben van legyen szó együttérzésről, megbocsátásról, önzetlenségről, újrakezdésről vagy örömről. Mert csak egyvalami tudja kiűzni a rossz érzéseket az életünkéből, a szeretet és az általa kialakult többi csodálatos érzés. A SZERETET reményt ad, segít, hogy bízunk az újévben, ami nemsokára beköszön. Álljunk meg egy percre és gondoljunk át az elmúlt év minden egyes apró részletét, emlékezzünk a pozitív és negatív hatásokra, a sikereinkre és kudarcainkra, a betartott és megszegett ígéreteinkre, arra, amikor szerettünk és gyűlöltünk, elfogadtunk és elutasítottunk.

Igazából erről szól a Szilveszter. Kapunk még egy esélyt arra, hogy megbocsássunk, hogy jobbak legyünk, többet adjunk, többet és jobban szeressünk, hogy ÉLJÜNK.

Ne töprengjünk azon, mi lett volna ha, örüljünk annak, ami jönni fog. Fogadjuk meg és próbáljuk betartani azt, hogy mostantól jobban odafigyeljünk egymásra, jót adjunk és szeressünk, de nemcsak ma éjjel, hanem egész évben.

Higgyünk benne, hogy úgy fogjuk szemlélni ezt az új évet, mintha a következő 365 nap most peregne le először a szemünk előtt – meglepetéssel és csodával nézzük majd a körülöttünk lévőket, a családtagokat, barátokat, ismerősöket, örömmel fedezve fel, hogy mellettünk vannak és szeretetben élünk. Egyetlen dolgunk e földön a SZERETET !!!

KÖSZÖNÖM

Csak prédikálj, Isten kis cseléde!
Körül borús az ég, köd hull a köre.
Te borzas, póre,
ázott kis veréb,
csak prédikálj!
Nagy Alkotónknak
te nálam is parányibb paránya!
Körülnyüzsög az óriási város.
Mögötted a felhőkarcolók aránya,
és emberek, akiknek száma nincsen,
és egyre más ruhája, arca, kedve...
Ó, prédikálj:

Mi sem vagyunk Istennél elfeledve!
Aki a csillagok elé utat szab,
s a földet mérleg serpenyőbe rakja,
nemcsak nemzetekkel törődik,
nemcsak nagyoknak nagy bajával.
Minden verébnyi létnek Ő az Atyja,
s számon van nála mind.

Alátekint:
és tudta nélkül egy se hull a földre.

Alátekint:
eledelét és útját kijelölve.
Alátekint:
Kísér ez a tekintet.
Az utainkat és a lépteinket...
A föld ölég kísér egyre minket
az atyai szempár tekintete.
Kit létrehívott, csak egyetlen-egyet,
egy porszemecskét elfeledhet-e?!

Ó prédikálj!
Nemcsak nagyokért mozdul meg a karja,
kicsinyekért is! Ugye, érted is,
ugye éretem is, ha úgy akarja?
Csak prédikálj,
te borzas, póre,

ázott kis veréb!
Keserűen kétkedtem az elébb...
Körül borús az ég, köd hull a köre...
És látod, most a perc, és most az óra,
hogy balga, csüggedt szívem felfigyeljen
egy csipogó kis prédikációra,
s "hiszek! tudom!"
- mosollyal továbbmenjek az úton,

és mit se féljek,
és mindent reméljek,
megint gondtalan madár-módra éljek,
és felzendüljön újra éneke.
Köszönöm, Isten szürke kis cseléde,
köszönöm, hogy prédikáltál nekem.

Túrmezei Erzsébet

Larry Richards

Légy férfi!

A szerző amerikai római katolikus lelképítész, aki könyvében biblikus perspektívából vizsgálja, hogy mit jelent férfinak lenni. Példaképként az Ószövetségből Dávid királyt, az Újszövetségből Jézus Krisztust és Pál apostolt állítja elé.

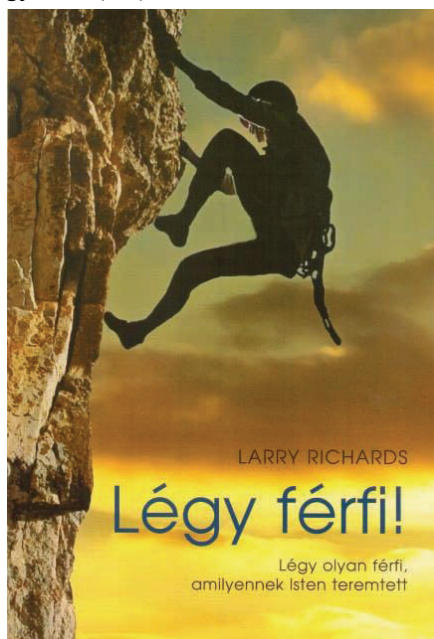
Larry Richards Dávid királyról megállapítja, hogy egyáltalán nem volt tökéletes, „gyilkos volt, házasságtörő...; mégis olyan férfi volt, aki tudta, hogy kicsoda, és minden erejével azon volt, hogy jobbá legyen.” Pál apostol pedig Saulként üldözte Jézus Krisztus követőit, ám a damaszkuszi jelenést követően, lemondva régi életéről, belépett egy új életbe, egy szeretetkapcsolatba, ahogy azt a Galatáknak írt levelében megfogalmazta: „Krisztussal engem is keresztre feszítettek. Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él én bennem” (2,20).

Jézus Krisztus pedig megmutatja nekünk, mit jelent férfinak lenni. „Jézus másokért élő ember volt; odaadta magát másokért. Kihívást jelentett az emberek számára, erős volt, szerette az embereket, meghalt értük, és megparancsolta a tanítványainak is, hogy hasonlóan cselekedjenek.” Jézus Krisztus emberré lett, hogy megváltson minket, és megmutassa, mit jelent a valódi férfiasság.

Ha az életén és feltámadásán elmélkedünk, akkor azzal az igazsággal szembesülünk, hogy Jézus másokért élő ember volt, „és nekünk is ugyanígy kell tennünk.” Ahogy Ő meghalt másokért, nekünk is ugyanezt kell cselekednünk, abban az értelemben, hogy mások szükségleteit a sajátunk elé helyezzük, szétosztjuk másoknak a szeretetünket. Jézus Krisztus arra is megtanít minket, hogyan váljunk férfivá a bűnbánat által. Napjainkban a legtöbb ember a saját elképzelései szerint fordul Krisztushoz: „Ha nem adod meg nekem azt, amit szeretnék, akkor dühös leszek, és otthagylak.” Jézus viszont azt mondja nekünk, hogy meg kell változtatnunk a gondolkodásunkat, a hozzáállásunkat és az életmódunkat. „Ha valóban Krisztus tanítványai akarunk lenni, igazi férfiak, akkor tudatában kell lennünk, hogy a bűn jelen van

az életünkben. Kezdenünk kell ezzel valamit.”

A kötet szerzője figyelmeztet, hogy szakítanunk kell kishitűségünkkel, ami gyakran a reális önismeretünkben fakad: ilyenkor megpróbáljuk megindokolni Istennek, hogy miért nem szerethet bennünket: büszkék vagyunk, arrogánsak, szeretjük, ha a dolgok a mi elképzeléseink szerint működnek. Ám Isten feltétel nélkül szeret minket, valamennyiünket, függetlenül jó és rossz tulajdonságainktól, ahogy azt János írja első levelében: „Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: az Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk” (3,1).

Larry Richards tényként állapítja meg, hogy az emberek többsége félelemben él: félnek a holnaptól, attól, hogy elveszíthetik a munkájukat, nem lesz elég pénzük, rettegnek a betegségtől, a haláltól; a félelem uralja az egész életüket, annak ellenére, hogy Isten 365-ször mondja nekünk a Szentírásban: „Ne félj.” Isten azért mondja nekünk ezt, mert megváltott minket, a nevünkön szólított. „A világmindenség Istene, aki mindent alkotott, tudja a nevedet. Mindennap neveden szólít az imában. Csak meg kell hallanunk.” Isten azt mondta: „Mert drága vagy a szememben” (Iz 43,4). Ennek az igazságnak a tudatában kell kapcsolatba lépünk Istennel. „Tudnunk kell, hogy kapcsolatunk ott kezdődik, ahol Jézus is elkezdte, azzal a tudattal, hogy az Atya szeret minket. A világmindenség

Istene rád néz és azt mondja: 'Szeretlek!' Engedd, hogy szeressen!”

A világtörténelemben gyakran ismétlődő, és korunkban talán minden korábinál jobban felerősödő tendenciáról, hogy végtelen önteltségében az ember megpróbál Isten helyébe lépni, s Istennek képzelve magát konokul ragaszkodik saját téveszméihez, a kötet szerzője figyelmeztet: „Amikor Isten helyét bitoroljuk az életünkben, Istenné tesszük magunkat, és a saját akaratainkat imádjuk, ahelyett, hogy engedelmeskednénk Istennek. Ez nem férfiasság, sokkal inkább gyávaság. Ez gőg. És téveszme.” Ilyenkor nem gondolunk arra, hogy Isten engedélye nélkül még lélegzetet sem vehetnénk. Teljesen Istentől függő teremtmények vagyunk, még ha önteltségünkben gyakran elfelejtkezünk is erről.

Isten mindenható, de azt akarja, hogy segítsünk Neki megváltoztatni a világot. Ha Jézus Krisztus tanítványai akarunk lenni, akkor ugyanazzal a szenvedéllyel kell rendelkezünk, mint Jézus, hogy szembesítsük az embereket a valósággal, azzal, hogy kik is ők valójában. „Tanulnunk kell Jézustól, hogy megismerhessük akarát, hogy megtudhassuk, mit kell cselekednünk. S akkor megragadjuk Isten vízióját az életünkben.” Önmagunkban nincs hatalmunk, hogy megváltoztassuk a világot, de a Szentlélek ereje és Krisztus által képesek vagyunk rá. Ha pedig meg akarjuk változtatni a világot, ha másokat Krisztushoz akarunk vezetni, szeretnünk kell az embereket, és imádkoznunk kell mindezt.

A szeretet néha kemény, de ez nem egyenlő a megítéléssel, ami nem a feladatunk. A különbség aközött, hogy megítélünk-e valakit, vagy csak kemények vagyunk, a szeretetben rejlik. Ha Krisztushoz akarjuk vezetni az embereket, beszélünk kell Róla – de ezt csak akkor szabad elkezdenünk, ha már imádkoztunk értük és szeretni kezdtük őket. A sorrend betartása lényeges (Szent István Társulat, 2013).

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

Ferenc pápa

Hirdessük mosolyogva Krisztust!

Az Egyház mindig legyen örömmel teljes, mint Jézus – állapította meg Ferenc pápa december 3-án, kedden reggel a Szent Márta-házban bemutatott szentmisén. A Szentatya hangsúlyozta: az Egyház arra kapott meghívást, hogy átadja az Úr örömét gyermekeinek, azt az örömet, amely az igazi békét adományozza.

„Béke és öröm” – Ferenc pápa e két szó köré építette fel homíliájának gondolatait Xavéri Szent Ferenc liturgikus ünnepnapján.

Az első olvasmány Izajás könyvéből (Iz 11,1-10) azt a béke utáni vágyat sugallja, amely közös mindannyiunkban. Ezt a békét Izajás szerint a Messiás hozza el. Az evangéliumi szakaszban (Lk 10,21-24) pedig belelátunk egy kicsit Jézus lelkébe, Jézus szívébe, ami örömmel teli.

Mi mindig arra a Jézusra gondolunk, aki hirdeti az ígét, gyógyít, az utcákat járja, vagy az utolsó vacsora jelenetére gondolunk, de nem szokásunk, hogy a mosolygó, örömmel teli Jézust képzeljük magunk elé. Jézust öröm töltötte el. Atyjával való bensőséges kapcsolatában felujjongott a Szentlélekben és áldotta az Atyát. Ez Jézus benső misztériuma, kapcsolata az Atyával a Szentlélekben. Ez az ő belső öröme, amelyet nekünk ad – mondta homíliájában a pápa.

Ez az öröm a valódi béke: nem egy statikus, mozdulatlan, nyugodt béke. Nem, a keresztény béke örömmel teli, mert a mi Urunkat is öröm tölti el. Akkor is örömmel teli, amikor az Atyáról beszél: annyira szereti az Atyát, hogy nem tud öröm nélkül szólni róla. A mi Istenünk örömmel teli – ismételte meg a pápa. Jézus azt akarta, hogy jegyese, az Egyház is ilyen legyen.

Nem lehetséges egy öröm nélküli Egyház és az Egyház öröme éppen ez: hirdetni Jézus nevét. Azt mondani, hogy Ő az Úr. A jegyese

az Úr, az Isten. Ő üdvözít bennünket, Ő halad velünk. Ez az Egyház öröme, aki ebben a jegyesi örömben anyává lesz. VI. Pál mondta: az Egyház öröme éppen az, hogy evangelizáljon, hogy előre haladjon és beszéljen Jegyeséről, hogy átadja ezt az örömet gyermekeinek, akiket életre hív, és akiket felnevel.

Az a béke, amelyről Izajás beszél, az öröm békéje, a dicsőítés öröme. Azt is mondhatjuk, hogy zajos a dicsőítésben, termékeny az új gyermekek anyaságában. Olyan béke, amely a Szentháromság dicsőítéséből és az evangelizációból fakad, abból, hogy elmegyünk a népekhez és elmondjuk nekik, hogy ki Jézus. „Béke és öröm” – szögezte le a pápa.

Hangsúlyozta, hogy amit Jézus az evangéliumi szakaszban mond, dogmatikai nyilatkozat, amikor megállapítja: „Atyám, így tetszett neked”. Te határoztál így, hogy ne a bölcseknek, hanem a kicsinyeknek tárd fel magad.

Jézus az ilyen komoly dolgokban is örömmel teli és az Egyház is az. Örömmel kell, hogy elteljen. Özvegységében is, mert az Egyház hasonlít az özvegyasszonyhoz, aki várja, hogy visszatérjen jegyese. Az Egyház özvegységében is örömmel teli a reménységben. Az Úr adja meg mindnyájunknak ezt az örömet, Jézusnak ezt az örömét, dicsőítve az Atyát a Szentlélekben. Ez az öröme a mi Anyaszentegyházunknak az evangelizációban, Jegyese hirdetésében – mondta kedd reggeli homíliájában Ferenc pápa.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Kértem Istent, vegye el a gögömet, és Isten azt felelte: Nem.

Azt mondta: Nem az Ő dolga, hogy elvegye: Az én dolgom, hogy feladjam.

Kértem Istent, tegye egészségesé béma gyermekemet, és Isten azt felelte: Nem.

Azt mondta: A lelke egészséges, a többi ideiglenes.

Kértem Istent, adjon nekem türelmet, és Isten azt felelte: Nem.

Azt mondta: A türelem a szenvedés mellékterméke: nem adható, csak kiérdemelhető.

Kértem Istent, adjon nekem boldogságot, és Isten azt felelte: Nem.

Azt mondta: Ő áldást adhat, a boldogság rajtam áll.

Kértem Istent, vegye el tőlem a fájdalmat, és Isten azt felelte: Nem.

Azt mondta: A szenvedés eltávolít a földi dolgoktól, és közelebb hoz hozzám.

Kértem Istent, növelje nagyra lelkemet, és Isten azt felelte: Nem.

Azt mondta: növekednem egyedül kell, ő majd megnyes néha, hogy gyümölcsözőbb legyek.

Kértem Istent, segítsen, hogy szeressem az embereket, ahogyan Ő szeret engem.

És Isten azt mondta: No végre egy jó gondolat...

Forrás: Internet

Kisforró Zsuzsanna

A templomkertben, a körispadon
A csókai pap haragszik nagyon.
Kilence jár a hajnalicska-óra,
Készülni kéne prédikációra,
De nincsen hozzá kedve semmi sem.

Hogy is lehetne, édes istenem, -
Az Úr igéje nem kell senkinek már,
Mindig nyitott házába senki nem jár,
A Máriácskát nem vidítja senki,
Az édes Jézus szent nevét se zengi,
S a Krisztusatyafiság Könyvibe
Nem ejt bűnbánó könnyet senki se.
A nagyszakállú szentek a fálon
Azért is néznek olyan szilajon
S az angyalocskák lenvirágszeme
Szomorúsággal azért van tele,
S az istenszem is a mennyezeten
Azért sugárzik olyan hidegen.

Ki jár templomba? Kisforró Zsuzsanna.
Az meg jobb volna, hogyha sose járna,
Mert alighogy ő prédikálni kezd,
Egy-két sóhajt a vénség megereszt,
S még ő kész sincsen a prefációval.
Mikor az már kész minden égi jóval,
S a sok szép szentbeszédet szüntelen
Átalussza a vén szégyentelen.

És csendül a harang, giling-galang,
És szárnyal a hang, mint szelid galamb.
Másodszor csendit hasztalan Gregor,
S a pap szívének szent haragja forr,
A csipkebokrok rengő sátorán át
Ahogy meglátja Kisforró Zsuzsannát.
Felfogódzva a harmatos gyepen
A nénike a rét felé megyen.
Két libácskával a hóna alatt
Sokat lép, mégis keveset halad.
Szánnivalóan gúnyában, erőben,
Elszáradt kóró a napos mezőben.

No most jókor jössz - mordul fel a pap,
S eltökélve a Bibliára csap,
De megszágyenli hirtelen magát,
Még símogatja a szent bibliát,
Találomra kinyitja valahol,
Borzasztó buzgalommal ráhajol -
Hátha azalatt - gondolja magába -
Az öregasszonyt elviszi a lába
S ő menekül meg a szidás elül...
Hanem ha nem, ha szem elé kerül,

Hát akkor... akkor megemeleti,
Ahogy ő odamondogat neki.

A rózsák összesúgtak, a loncok integettek,
A méhek döngicséltek, a gerlicék nevettek,
És Kisforró Zsuzsanna soksarku furcsa
árnya
Bohókán ingva-lengve ráhull a Bibliára.
A főúr pedig, a főúr szegény
Mindegyre összébb görnyed rejtekén.
Bóbiskol, mint öreg varjúmadár,
Utoljára álmat tetetne már,
De a jó napot, adta boszorkánya,
Csak ráköszönti Kisforró Zsuzsanna.

A csókai pap szíve elszorul,
Kedves fejét felüti komorul
S bár inkább elszaladni volna kedve,
Szemét az ártatlan libákra vetve
Meggzólal, s hangja szigorú nagyon:
Tudja-e, hogy ma vasárnap vagyon,
És tudja-e a parancsolatot,
Hogy: megszenteljed a vasárnapot?

Anyónak tetszik szörnyen a dolog.
Boldog együgyűséggel mosolyog.
Hogy a pap úr így szóba állt vele,
Holott nincsen rá semmi érdeme.
A szót különben érti is, nem is
És azt feleli rá, hogy: igenis,
Csak a két libát leviszi a tóra,
De visszajön a prédikációra.

- Az kell nekem csak - dörmögi a pap
S haragja, érzi, újra lángra kap.
Jó, jó - azt mondja -, isten hírvél,
Csak menjen kend, ahova menni kell.
A jó Isten se veszi rossz neven.
Ha egyszer nem lesz a misén jelen,
Hisz mulasztani máskor nem szokott.
Tudom, hogy szereti a templomot.

- Lelkem-galambom, - anyó feleli
És két libáját addig leteszi -
Hát én már semminek se örülök,

Csak a templomba hogyha beülök.
Ott, tudja, minden olyan tiszta, szép,
Nevet rám a sokféle drága kép,
Az orgona is olyan szépszávu,
A tömjénfüst is olyan szépszagú,
Aztán olyan nyugasztaló a csend,
A legyecskék se csípnek odabent,
S olyan jó híves is az én padom
Ott a sarokban, a bal oldalon.
Ha beleomlok, mint a holttetem,
Minden bajomat, búmat feledem,
S ott pihenem ki magam egy kicsit -
Mindjárt megyünk már, csitt, papatyí, csitt!

A főúr olyan mélán szomorú.
Szemében fénnel játszik a ború
És szemrehányás nélkül integet:
Aludni is láttam már kelmedet!

És szól Zsuzsanna, előrehajolva:
- Lelkem-galambom, hogyne látott volna
- És suttogóra veszi itt a szót -
Ahogy leteszem a szent olvasót,
S öreg szemem egy kicsit lefogom -
Olyan szép az, hogy ki se mondhatom!
Csitri kislánynak látom magamat,
Hancúrozunk a feszület alatt
S hogy elszunditok a reves padon,
Elém lebeg egy sugár hajadon,
Pírul az arca, a szeme ragyog -
Oh Istenem, hogy ez is én vagyok!
Fátyolban állok az oltár előtt,
Szorítom, tépem a jegykeszkenőt,
Addig szorítom, addig huzigálom,
Szemfődelet szó belőle az álom,
S kilenc halottamon teríti szét,
Mindnyájukért itt mondtak gyászmisét
Itt mindnyájukat visszaálmodom,
Velük vagyok minden vasárnapon...

És csendül a harang, giling, galang,
És szárnyal a hang, mint szelid galamb.
A harmadikat csendíti Gregor,
Libáiért a szüle lehajol,
Sietek velük - azt mondja - a tóra,
Hogy visszaérjek prédikációra. -
S a pimpimpáré-csillagok fölött,
Melyekbe a gypsész felöltözött,
Ahogy eldöcög Kisforró Zsuzsanna,
A pap tűnődve nézdegél utána.
Aztán - hát tehetett-e egyebet? -
A padba egy kisvánkost tetetett.

Móra Ferenc

Isten és te

Egyedül ISTEN tud ALKOTNI, de az alkotást te tudod érvényre
juttatni.
Egyedül ISTEN tud életet TEREMTENI, de te tudod tovább adni.
Egyedül ISTEN adja az EGÉSZSÉGET, de te tudod azt megtarta-
ni.
Egyedül ISTEN ajándékozza a HITET, de belőled árad a bizo-
nyosság.
Egyedül ISTEN tud REMÉNYSÉGET ültetni, de te tudsz társad-
nak bizalmat szavazni.

Egyedül ISTEN képes SZERETETRE ébresztetni, de te tudsz mást
szeretni.
Egyedül ISTEN adja a BÉKÉT, de te a mosolyt.
Egyedül ISTEN- től az ERŐ, de te tudsz a csüggedtbe erőt önteni.
Egyedül ISTEN az ÚT, de te tudod azt másoknak megmutatni.
Egyedül ISTEN a FÉNY, de te tudsz mások szemébe ragyogást
hozni.
Egyedül ISTEN teszi a CSODÁT, de te hozod hozzá az öt kenye-
ret és a két halat.
ISTEN egymagában mindenre képes, mégis úgy látta jónak, hogy
RÁD IS SZÁMÍTSON!

És volt helyem a Fehér Villámon...

Második „villámutunk” kellemes decemberi napsütésben, imádsággal és jó hangulattal az 1200-as évek óta lakott Balatoncsicsóra vezetett. Nem is tudtam, hogy van ilyen település magyar hazánkban – s bizony van, sőt, nemcsak Somogyban, hanem Tolnában és Erdélyben is. A kis sváb falu a Balaton-felvidéken bújik meg, a Nivegy-völgyben, és olyan szorgalmas, kedves gazdái vannak, mint Scher János bácsi, aki a Csicsó nevű települések mellett a magyar történelem röpke tablóját is felvonultatta nekünk. Még itthon megkerestem a települést, a Szent Ágoston templomot, a 13. századi Szent Balázs templomromot – így vártam az újabb kirándulásunkat.

Nagyon szeretem az öreg templomokat. Amíg Lóránt atya és a Fehér Villám akaratára küzdött egymással (szűk helyre beállunk vagy nem állunk be – beálltunk!), én a templomot figyeltem kívülről. Kishajós, egyszentélyes, fehér templom volt. Micsoda ámulat fogja el az embert, ha belép! Bár házigazdánk – miután elmondta a templom történetét – szabadkozott, hogy még nincs kész korántsem belülről, én nem hiányoltam egyáltalán a hátralévő munkálatokat! Legjobban a kis, színes, domborműves stációk tetszettek – talán még jobban, mint a máriagyűdi Zsolnay-képek.

Mivel a vendéglátó Józsi atya a mise végén vette észre, hogy a mikrofonok nincsenek bekapcsolva, a felolvasásom jó hangosra sikeredett – úgy éreztem, szinte kiabálok; de olyan jó volt világgá kiáltani, hogy mindenkinek egy az Ura, aki hisz (Pál apostol levele a rómaiakhoz).

Herr doktor Balatoncsicsóban csatlakozott hozzánk. Nem is értettem, hogyhogy nincs a buszon, hiszen a Szent Mónika Imaközösség útja volt ez egy Szent Ágoston templomba. Kiderült, kötelezettségei miatt más irányból érkezett közénk, és Joós Marikával ketten – a kis fiatal vörös hajú helyi kántort kedvesen „dirigálva” – vezették a Mónika-imákat, énekeket. Mulasztásomra figyelmeztetett megint az Isten: hívtak engem már ebbe a közösségbe, lévén 2 gyermekem van, de eddig nem mentem, pedig imafüzetet is kaptam ajándékba. Van ennek már vagy 2 éve is. Most végigimádkozhattam, és bizony fájdalmas és ostoba mulasztás volt ez részemről: nagyon ráfér gyermekeinkre, családjainkra minden kérés, ami elhangzott! Egyszerű, őszinte, nyílt szavak, semmi pátosz, pont, amilyenek a mindennapi bajaink, bűneink, amelyektől újra és újra szabadulni szeretnénk.

A csicsóiak nagy szeretettel láttak vendégül a kis faluházukban: ott is minden takaros, gondozott, mint ami-

lyen a falujuk, iskolájuk is. Sokat áldoztak a templom felújítására is (a világban szétszóródott csicsóiaknak sem röstellt leveleket írni Scher János, meg is lett az eredménye). A helyi németek (svábok) történetét hallgatva megint leckét kaptam: Herr doktor „kérte számon” félsvábságom elfeledését, miután a Scherek és a Herrek is egymásra találtak helyi gyökereik megfogalmazásában. Svábok, de mégis magyarok – mondta valahogy a doktor – és te is, mutatott rám, én meg válaszoltam, hogy dehogy (és mindenféle származású felmenőm eszembe jutott, csak a drága apám sváb édesanyja nem, a Gréts Ilonka – apám mindig így emlegette, mert én nem ismertem az apai nagyszülőket). És pirulva hallgattam

Herr doktort, aki emlékezett apám fűvös zenés sztoraiira, és melegség töltötte el a szívemet.

Ép testben, ép lélek – mondták az ókori görögök. Nos, a lelkem karbantartása után gondja volt a jó Istennek és a testvéreimnek a testem karbantartására is: kellemes futottam a busz mellett 2 kísérőmmel, Ildinkkel és Gyurival (a faágfogó, kedves fiatalemberrel), vagy 300 métert (nekem annyinak tűnt!). Hogy Ildi

hogy bírta! Csak szégyenkeztem megint, itt a lék, amit majd meg kell ugranom nekem is, itt a példa, íme! És hogy miért futottunk? Nos, ez maradjon a kis közösség titka, aki kíváncsi, legközelebb béreljen helyet magának a Fehér Villámon, és jöjjön velünk!

Fiumei Éva

Volt egyszer egy vallásos, jámbor asszony, akit eltöltött az Isten iránti szeretet. Minden reggel templomba ment. Az úton a gyermekek köszöntötték, koldusok csatlakoztak hozzá, de ő annyira elmerült áhítatosságában, hogy még csak észre sem vette őket.

Egyik nap hasonlóképp haladt az utcán, és éppen az istentisztelet idejében ért a templomhoz. Lenyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki. Ismét és erősebben nyomta, de az ajtó be volt zárva. Elkeseredve a gondolattól, hogy évek óta először elmulasztja az istentiszteletet, és nem tudván, hogy mit csináljon, felnézett. És akkor ott, pontosan az orra előtt, megpillantott egy kis cédulát az ajtóra szegezve.

Ez állt rajta:

"Itt vagyok kint."

Móra Ferenc

Gyermekoldal

CSOCSÓVERSENY

A KOLOSTORBAN!

Január 25-én szeretettel várjuk vállalkozó kedvű hittanosainkat csocsó-asztalitenisz- léghoki- sakk- és biliárd versenyünkre.

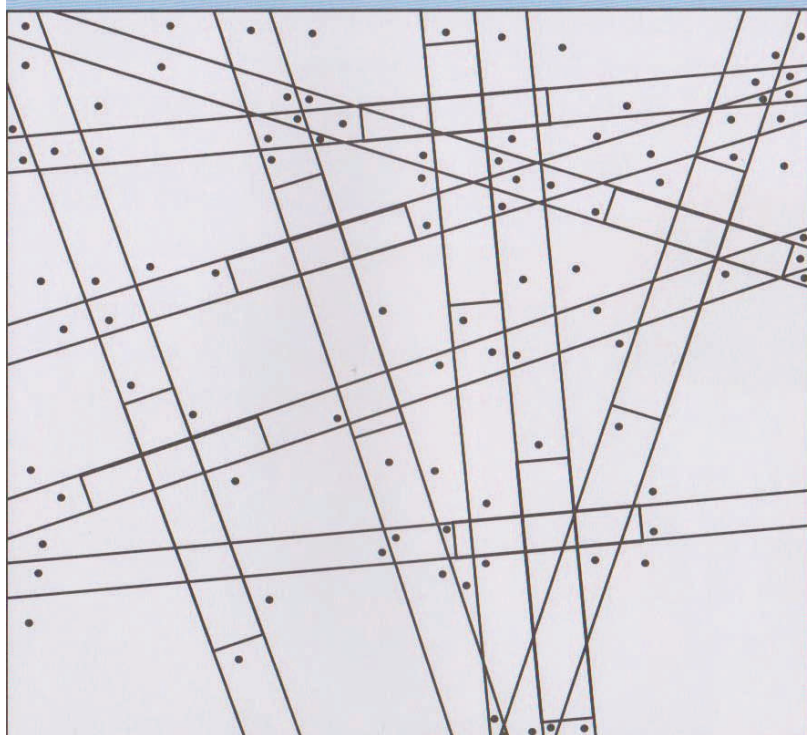
A küzdelem délelőtt 10 órakor kezdődik a kolostor Kiss Szaléz és Hajnal Zénó termében.

Eredményhirdetés kb. 12 órakor.
Nevezni egyénileg és párban is lehet.
Szeretettel várnak benneteket:

Hitoktatóitok

Figyeld a pontokat!

Színezd ki a pontozott mezőket! Hány keresztet találtál így?

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Második alkalommal vehettem részt a kézműves foglalkozáson a plébánián. Nagyon jó és szép dolgokat készíthettünk: árnyjátékot, fakából angyalt, üveg pohárból mécsesstartót, puzzleből hópelyhet, papírkartonból fenyőfát. Mikor mindegyiket megcsináltam, Lóránt atyával játszottam a Hajnal Zénó teremben. A karitasz tagok és a szülők sütitel és kaláccsal kedveskedtek nekünk. Aki nem jött el, csak biztatni tudom, hogy a következő alkalommal ő is töltsön el egy szuper délelőttöt a foglalkozáson.

Kovács Dóra 3.o.

Játszani jó!

Szobai kincskeresés

A kapitány rajzoljon egy kincskereső térképet, amelyen X jelöl minden egyes megállót. A megállókban el van rejtve egy-egy találos kérdés, amit meg kell fejteni. Csak úgy lehet tovább menni, ha jó a válasz. Játék hossza függ a kérdések-megállók számától. A legvégén a kincs van elrejtve, ami bármilyen apróság lehet.

Mesterségem címere

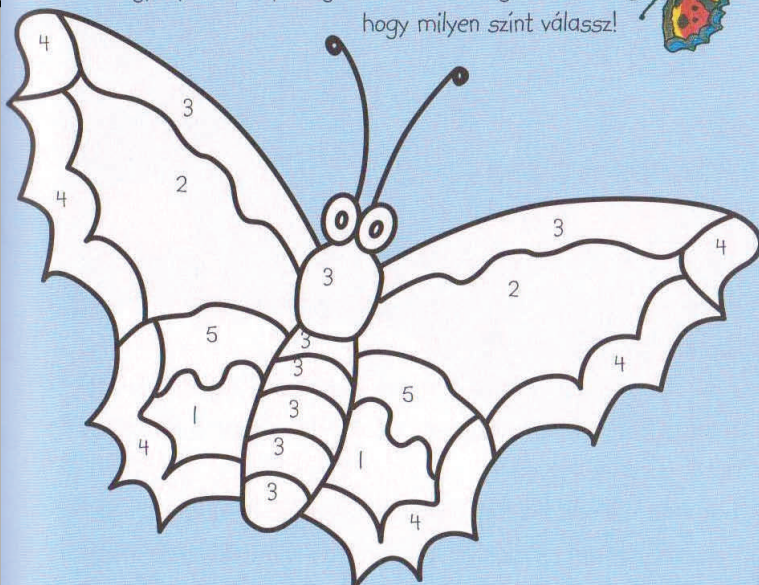
Egy játékosnak el kell mutatni egy-egy foglalkozást úgy, hogy azzal a mondattal kezd, hogy: A mesterségem címere... és mutat.

Halász vagyok!

Körbe kell ülni egy asztalt és mindenkinek fel kell tenni mind a két kezét az asztallapra. Kineveznek egy kezdő játékost, aki a halász. A halász elkiáltja magát, hogy: Halász vagyok, halászkok, egy nagy halat kifogok!...és lecsap a kezekre. Akinek a kezét eltalálja, az a következő halász.

Számszínező

Varázsold gyönyörűvé a pillangót! A számok segítenek, hogy milyen színt válassz!

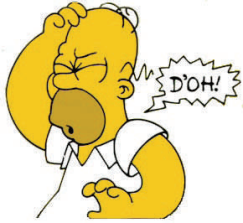
1 sárga

2 piros

3 barna

4 kék

5 zöld

Az emberiség 8 halálos bűne

Egy kisközösségi összejövétel vázlata

Van-e felelőssége a keresztyéneknek a világért?

Tehetünk-e valamit, s ha igen hogyan? Kell segítenünk a Cunami idején, vagy az éhezőknek? Mennyire összetett ez a feladat? A mi ifink is tud valamit tenni?

Egy Nobel díjas etológus figyelmeztetései 1972-ben, mintegy 40 évvel ezelőtt Konrad Lorenz (1903 Bécs, 1989)

Olvassátok át, mindenki gondolkodjon rajta, hogy mit lát ezzel kapcsolatosan, mi fenyegeti saját családját, gyülekezetét, életterét, s az egész emberiséget is leginkább ezekből!

1. A túlnépesedés és következményei: szűk tér, agresszivitás terjedése
2. A természetes lételemek pusztulása/pusztítása – a természet kihasználása
3. Versenyfutás önmagunkkal, eredmények hajszolása, időhiány
4. Általános elpuhulás, kényelemszeretet, bizonytalanság
5. Genetikai széthullás – szociális paraziták „terjedése”
6. Tradíciók elvesztése, emlékeztetkiesések, kapcsolathány
7. Dogmáshatóság – tömegemberek, média-befolyás
8. Atomfegyverek kiterjedése – állandó életveszély

Majd mindenki gondolja végig, hogy a 40 évvel ezelőtti problémákhoz mi kapcsolódott azóta?

Írja le mindenki személyesen mit érzékel ebből a következő sorokra, majd olvassátok át együtt!

Beszélgessetek róla.

Majd olvassátok fel az ígét: 1Mózes 1,26-28

Mi az ember/emberiség feladata Isten teremtetési rendje szerint?

Mi ebben a mi felelősségünk, mint akik Isten gyermekeinek tartjuk magunkat?

Hogyan tudna egy keresztyén ember ezekben másként tenni, mint a többség? Van-e személyes felelősségünk ebben? Van-e közösségi felelősségünk ebben?

Mit kell változtatnunk a hétköznapijainkban, ha mindezeket komolyan vesszük?

Hogyan is szól a Péter levelében: 1Péter 2, 7-17; 4,1-11 és 5,6-11

Se megérteni, sem megtenni nem könnyű, de a panaszkodáshoz, az aggodalmaskodáshoz, a félelemhez, a reménytelenséghez vezető úton haladni nem a mi lehetősé-
günk!

Felelősségünk és feladatunk, hogy „amíg a kezünk ér”, jót tegyünk mindenkivel, imádkozzunk vezetőinkért, s legyünk világossággá a sötétségben: életpéldánkkal, szeretetünkkel. Nem kell, hogy a „világ állapota” felett csodálkozzunk, vagy azon megbotránkozzunk. A dolgunk, hogy tegyük, amit tehetünk.

Egy régi bölcsesség szerint: „Értelmetlen dolog panaszkodni a sötétség miatt, ha világosságot tudunk gyújtani!”

A keresztyének felelőssége nem a „vészmadár” jelzése, de a „világ megváltoztatása” sem a maga forgásában, hanem a só, a kovász, a világosság „szerepeinek” fenntartása minden körülmények között.

„A reménység nem optimizmus. Nem abba vetett hit, hogy valami sikerülni fog. A reménység abba vetett hit, hogy valamit érdemes csinálni annak ellenére, hogy sikerül, vagy sem.” (Vaclav Havel)

Erősítsük egymást, fogjunk össze, hogy betölthessük „hivatásunkat” minden időben, még a XXI. században is! Érdemes egészen konkrét feladatokra, cselekvésre „lebontani” a megbeszélteket!

Egyik termünk név- adójáról...

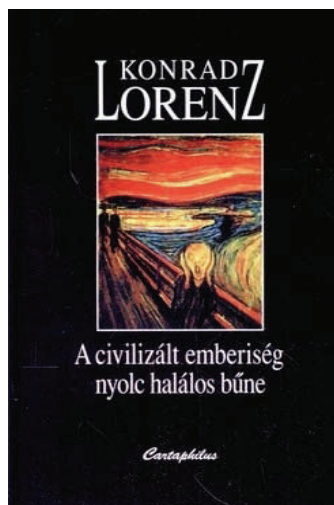
Hatvannyolc éve, 1946. december 10-én végezték ki Sopronkőhidán Kiss Szaléz ferences vértanút, akiről egy hagyatékban eddig ismeretlen fényképre bukkant Fáy Zoltán, a ferences levéltár vezetője. A színezett kép a harmincas évek végén készült az Egyesült Államokban, ahol a szerzetes több évig a kivándorolt magyarok lelkipásztora volt.

A háború után a totális hatalom megszerzésére törekvő kommunista vezetők konkurenst láttak a nép által szeretett ferences barátokban. Kiiktatásuk leghatásosabb eszköze a koncepciók perek gyártása volt. Így történt Gyöngyösön is, ahol Kiss Szaléz 1945-ben megszervezte a Keresztény Demokratikus Ifjúsági Munkaközösséget, amely a város fiatalságát fogta egybe. A kommunista ifjúsági szervezet népszerűség tekintetében nem vetekedhetett Szaléz atya mozgalmával, ezért koholt vádak alapján 1946. április 28-án letartóztatták. Azzal gyanúsították, hogy részt vett szovjet katonák meggyilkolásában, és fegyveres összeesküvést szervezett. A bírósági jegyzőkönyv szerint Szaléz atya előre megígérte, hogy feloldozza a diákokat, ha elkövetik a gyilkosságot, illetve beszámolt arról is, mit gyóntak neki vádlott társai. A per jogi vizsgálata azonban bebizonyította, hogy a vallomás jelentős része nem Szaléz atyától származik. A papot a börtönben több mint kétszáz napon át kínozták és a felismerhetetlenségig verték, de a gyónási titkot nem árulta el, a szembesítéskor pedig kijelentette: a jegyzőkönyvet a kínzások hatására írta alá, abból semmi sem igaz. A tárgyalást magyarul nem tudó szovjet katonák megfelelő tolmács nélkül vezették.

A szovjet hadbíróság 1946. december 10-i ítélete alapján végezték ki Sopronkőhidán, de előtte még megásatták vele a saját sírját. Negyvenkét éves volt. Szaléz atya vértanúságának 68. évfordulója alkalmából, 2011-ben emléktáblát avattak a sopronkőhidai börtön homlokzatán.

Halála óta rendtársai a gyónási titok vértanújaként tisztelik. A per koncepciójára és a gyónás szentségének kipellengérezése mutatja a tudatos egyházellenességet, Szaléz atya szenvedésvállalása pedig a hit tisztaságáért hozott áldozat.

Ferences Sajtóközpont

ÁLLOK A FÉNYBEN

Állok a Fényben,
Minden a Fény!
Hol volt a tegnap,
Már mikor Ő volt,
Hol volt a tenger,
Már mikor Ő volt,
Hol volt az ember,
Már mikor Ő volt.
Hol volt a Föld,
És hol voltam én?

Nézek a Fénybe,
Minden a Fény!
Holdak gurulnak,
Napok gurulnak,
Fények csurognak
Az ég peremén.
Messzire nézz el,
Izzik az éter,
Szemed elkábul
Az űrök terén.
Vakulsz a Fényre,
S leomolsz félve,
Mert minden a Fény!

Állok a Fényben,
Minden a Fény!
Minden az Isten.
Mi lesz a Földdel,
Ó, mi lesz holnap,
Mi lesz az ember,
Mi leszek én?

Új vihar tombol
Kártyavárt rombol,
Minden elomlik,
Mi lesz az én?
De Isten trónol,
S előtte hódol
Minden s a Fény!

Mert Isten a Fény!

(Pusztai Sándor)

Tarack-gyökér - fő- bűn - élet-erő: a jóra való restség

Hogyan állíthatom a jóra való restségről,
röviden és velősen a lustaságról, hogy életerő?

Hogy főbűn, azzal napról napra szembesít a szentmise elején a közgyónás, hiszen a Zsinat óta valljuk, hogy igen nagy véték lehet az igazság és a szeretet tetteinek gondolatlan, szavakkal, cselekedetekkel való elvétele mellett a **mulasztás**. Ilyenkor talán még eszembe is jut az irgalmas szamaritánus történetének két irgalmasságot mulasztó szereplője, akik segítségnyújtás nélkül mennek igen fontos útjukra. De ez a mulasztás nem egészen az, amiről itt szó van, úgy tűnik, **ez a mulasztás inkább a fontoskodásból fakad**, a nekem dolgom van, én nem állhatok meg, én nem hajolhatok le akárkihez, aki az utamba kerül. Én az Isten dolgaiban járok! Én fontos ember vagyok, sok a dolgom!

Ferenc pápáról írják, hogy nemcsak azt kérdezte meg a gyónótól, hogy adtak-e valamit a kolduló szegénynek, hanem azt is, hogy a szemébe néztek-e, hogy megérintették-e, azaz, hogy emberhez méltóan találkoztak-e vele.

Az a tarack gyökér, ahonnan újra meg újra felburjánzik az igaz életet fojtogató gyom, a lustaság, igen mélyen átszövi a személyes életünket, sőt, minden látszat, nyüzsgés, rohanás és fontoskodás mellett a társadalmunkat is. Most már közéleti személyiségek is kimondják, időnként szemrehányóan, hogy következmények nélküli ország lettünk. A vallásszociológiai kutatások, kimutatások pedig külön kezelik azokat, akik hisznek, de a maguk módján. S itt rejtőzik **az a torzulás, ami elszakíthat Istentől és embertől, mert meglehetősen, sőt esetleg még örül is valami felismerésnek, igaz, szép, szent gondolatnak, érzésnek, de nem valósít meg belőle semmit**.

Szeretem nézni az Ozon network TV csatornán a hegymászókat, és felidéződik bennem, amikor éveken át jártuk sátorral a Tátrát és Erdély hegyeit. De ma már nemzedékek nőtték fel úgy, hogy a képernyőn nézik, ahogyan kirándulnak mások, ahogyan játszanak gyerekek - és ott maradnak tétlenül a lakásban. Vagy ma már chat-szobákban teszik ki ismeretlen chatelőknek gondolataikat, vágyaikat, érzelmeiket, és kérnek elismerő lájkolást, s közben elmarad a valódi, személyes találkozás, szülőikkel, barátokkal - Istennel.

Ma már közismert fogalom a "work-alcoholic" - **munka márnak** mondanám magyarul. Úgy tűnik, a jóra való restség és a munka-mámnak munkakerekében pörgünk. Mintha kényszer pályán lennénk, ami nem engedi az igazat, szépet, jót, szentet felismerni sem, nem hogy megismerni és valósággá váltani az életünkben, hiszen hajt a tevékenységi láz.

Ahhoz, hogy a felismerésből, megismerésből fakadó tevékeny szeretet legyen életünk hajtóereje, szükségünk van egy hogy úgy mondjam "szent lustaságra". Azaz arra a képességre, hogy késleltessük a reakcióinkat, hogy **amit megláttunk, felismertünk, ami megszólított, azt a szívünkben fontolgassuk, mint Mária**, aki az IGE első tanítványa is - aki egészen életét, emberségét adta az Ige megtestesüléséhez, az angyali üdvözletől pünkösdig - és az idők végezetéig.

Felidéződnek bennem a balatoni emlékek... a nap sugarainak egy része behatolt a vízbe, és meg-

nyitotta előttem az élő víz csodáját, a kagylók és sneci halak világát. S a balatoni naplementék, sirályok figyelmes szemlélése nem a tunyaság, hanem az **aktív, gazdagító szemlélődés magatartását** építette az életembe.

Annak idején teniszeztam, pingpongoztam, ezért kézenfekvő volt, hogy tanuljam a játékból az életet, és sokaknak mondom: az élet benyomásai, a szavak nem tenisz vagy pingpong labda, hogy csuklóból visszavágd. Engedd hatni magadra, beléd hatolni, ízlelgesd, fontolgasd, és a bensőből szülessen a válasz, S akkor nem ügyekre, hanem embereknek válaszolsz.

A hatvanas években látogatott meg két keletnémet levelező ismerősöm, barátnőm... Egyik este azzal a kérdéssel leptek meg: Mit csinálnak az emberek a Duna parton, a lépcsőkön? ... csak nézik a vizet... Hát igen. Azt hiszem, itt a német hasznossági mentalitás - ami ma nekünk is ismerős - ütközött bele a számára érthetetlen tétlenségbe, ami nem lustaság, hanem életadó szemlélődés.

Ma éppen a megfeszített életritmus, a szétszórtságra való hajlam miatt vevők a tömegek a pszichotechnikákat alkalmazó meditációs kurzusokra, relaxációs módszerekre, keleti vallások európaizált változataira. S annak a híre nem terjed el igazán, hogy a spirituális nagymester, a meditáció nagy terjesztője ötven évesen éppen úgy szívinfarktusban hal meg, mint túlfáradt kortársai.

Olyan megrendítő gondolatsort indított el annak idején bennem, amikor ontológiát tanultam, a kijelentés, hogy **Isten, Aki Van** - actus purus - **tiszta tevékeny lét, létgazdagság**. Aztán találkoztam az egyháztanítóvá lett misztikusok intelmével, hogy a meditáció középpontja mindig a mi Urunk szent embersége, szenvedése, halála és feltámadása. Megértettem, mit jelent az, hogy a Megtestesült Fiú, Isten Fia, Mária Fia - tehát az Isten embersége, ember arca az egyedüli Út, Igazság, Élet - és nem meditatálhatom segítségem a fűvel, fával, csillagokkal, földdel, a mindenséggel, csak Általa, Vele és Benne, akiért és akiben, aki által minden teremtetett.

A lelki tunyaság, lustaság győz, ha rest vagyok arra, hogy időt szakítsak, elidőzzek a személyes találkozásra a személyes Igazzal, Széppel, Jóval, Szenttel, és felfigyeljek megjelenésére minden igazság-szilánkban, jóság és szépség morzsában. S felelős vagyok azért, ha nem vonom le a következtetést - mi következik ebből a tetteimre, az életemre, a kapcsolataimra nézve. (.....)

Ezért kérem az Urat, tanítson arra a szent elidőzésre, melyhez szükségem van a belátásra, hogy nem tudok globálisan minden hírré reagálni... Emberségem összetörik a hírek özönében... Bizony a hírekre már kikapcsolok, mert nem akarom, hogy lebénítsanak, inkább folyamatosan az Úrhoz fordulok...

Hálásan engedhetem, hogy az Úr belevonjon abba a szeretésbe, ahogyan Ő szereti a világot. S kérhetem: időzz el nálam, figyelj rám, légy jelen minden tevékenységemben és időtlenségemben, engedd, hogy tetten érjelek, felismerjelek, és kedved szerint cselekedjek itt és most.

Sztrilich Ágnes testvér

Bagdán Zsuzsanna

Csak egy szót szólj

**Megrekesztő és újraindító
varázsszavaink**

Ezután kisgyermeket is vittek, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak, Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Lk 18,15–17)

Leírom, kitörlöm. Hetek óta megy ez így. Hazudok: napok óta. De megvisel. Olyan érzés, mint amikor nem jutnak eszembe főnevek, amiket annyiszor használtam már. Mintha a döntő pillanatban, amikor csak a varázsszó kimondása mentheti meg a helyzetet, a varázsszó inkább mégis megszökik. Szuverén kis dögök a szavak, nem adják csak úgy magukat mindig mindenkinek. Sosem tudom, miért hagynak magamra, amikor megszöknek. Sosem tudom, másoknál meg miért vannak ott, amikor igazán megszökhetnének.

Most nagy szükségem lenne rájuk. Kicsit körüljárni velük egyetlen szót, ami nélkül nincs megállás, vagy éppen nincs elindulás. Ha nekifeszül is, nem ér célba a gondolat. Az egyik leggyölcösöttebb érzés ez: a nem elég. Még kínszenvedőbb, mint a nincs. Pedig a szó olyan sok mindenre elég.

Kicsi gyerek voltam, elsős, nem szerettem az iskolát – de szerettem a nővérem meséit a Kölyökkommandóról, akik bámulatos ügyességgel törték meg a tanárok zsarnokságát. A tanárokat, akik megalázó stílusban instruálták órán a gyerekeket, és a szünetekben is csak annyit mondtak, mit nem szabad – már azok, akik nem vonultak földre kávéval, cigarettával az általános iskola bejáratánál elhelyezett paraván mögé. – Elegem van a tanárok zsarnokságából! – próbáltam megszervezni a Kölyökkommandót egy iskolai szünetben. Aztán, hála egyik osztálytársnőmnek, hamarosan beszám-

olhattam az egész osztály előtt a tervemről. Nehezen jött ki belőlem a hazugság, hogy nem a tanárok zsarnokságából, hanem az iskolából van elegem. Tudtam, hogy nem viselte volna el a tanító nénim az igazságot – és azt is megértettem, hogy az osztálytársaim sosem lesznek társak az alulról szerveződő mozgalmamban. A paraván állni fog, és minden szünetben kávé- és cigarettaszag kúszik majd elő mögüle, mi meg tanuljuk a betűvetést, és szégyenkezve szállunk le a körhintáról, amire tilos felmászni. Megértettem, hogy az osztálytársaim az árulkodást ismerik, nem az összekacsintást, a mesét, az álmodozást. Hogy nekik többet ér egy jó pont a tanító néninél, mint az, hogy szabadok lehessünk, legalább a meséinkben, és ne a bántások, stopperórával olvastatások bűvöletében teljen a gyűlöletes iskolaidő.

Na, így nem lettem én forradalmár első általánosban.

– Mi van, hányóka? Nálunk a középsőben nem szokás hányni – mondta nekem egy tányérképű középsős fiú. Nagycsoportos voltam, nem tudom, mit kerestem náluk, és azt sem, mi vágott oda az emésztésemnek. Azt hiszem, ez volt az utolsó csepp a pohárban, és amint az öcsém megszületett, mondtam anyukámnak, hogy én többet nem megyek óvodába, ha ő úgyis itthon van. Az óvoda viszont alig akart elereszteni. Anyám verte is az asztalt, amikor nem ajánlották, hogy kezdjem az iskolát, hiába hívták át hozzám még az iskolaigazgatót is, hogy meghallgassa: pontosan tudom a fogak nevét, típusát és funkcióját, szóról szóra úgy, ahogy az Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer az életben mondta a narrátor. Kilóra nem voltam még elég.

Ez volt az első találkozásom azzal, hogy az alkalmasságot nem mindig releváns mutatók alapján állapítják meg.

Kitekinő

Életem legszebb rajzát óvodában készítettem. Gyönyörű színek, formák, olyanok, amiket csak egy kisgyerek tud. Éreztem: itt valami nagy, igazán nagy született. Aztán odaállt melém egyik csoporttársam, és azt mondta: – Cirkafirka pecsenye. Nem tudom pontosan a mai napig sem, milyen furcsa, gonosz varázsszavak voltak ezek, de azt tudom, hogy meggyűlöltem tőlük a rút firkálmányomat, meg a képzőművészetet.

Ekkor és ennyin múlt, hogy nem lettem képzőművész.

Igen, neked ilyen durva, erős hajad van, az enyém meg szép selymes – állapította meg kérlelhetetlen szakmaisággal az egyik osztálytársnőm az iskola fogászati szűrésre várva. Kétségkívül neki volt a legszebb szőke haja az osztályban. Nekem meg a legszebb barna. Addig.

Azt hiszem, ekkor sértettek meg először mélyen a nőiségemben.

Úristen – mondtam, amikor megtudtam, hogy Freddie Mercury meghalt AIDS-ben. Nagyon leszidtak, hogy ne mondjak ilyet.

Azóta nem szívesen reagálok úgy megdöbbenő hírekre, ahogy legszívesebben tenném.

Egyik ismerősöm évek óta ámokfutó módon munkaalkoholista. Nem tudja megbocsátani a főnökének azt a mondatát, hogy „te csak beosztott vagy”.

Gyűjjön má elő! Én hívom, Buga Józsi, már másodszor!

Mééég maradok!

No, akkor maradjon, aztán csapjon magába a dörgő istennyila, mert én elő nem hívom többet jövő karácsonyig sem!

Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.

Kezdetben volt a szelíd szó, aki nem megrekeszt, hanem elindít újra.

Az Ige.

Töprengedő

— Anthony de Mello gondolatai

- Az a baj a világgal - mondta sóhajtva a Mester -, hogy az emberek nem akarnak felnőni.
 - Mikor mondhatjuk valakiről, hogy már felnőtt? - kérdezte az egyik tanítvány.
 - Amikor már nem szükséges, hogy hazudjunk neki bármiről is.

□□□

- Miért boldog itt mindenki rajtam kívül?
 - Mert megtanulták, hogy mindenütt felfedezzék a jóságot és a szépséget.
 - De miért nem látok én mindenütt jóságot és szépséget?
 - Mert amit nem látsz magadban, azt rajtad kívül sem láthatod.

□□□

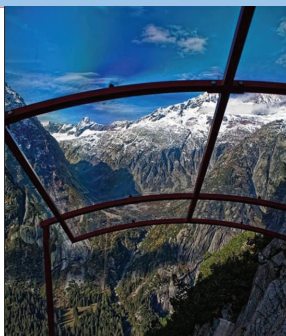
Te roppant büszke vagy az intelligenciádra - szólt a Mester az egyik tanítványhoz.

- Olyan vagy, mint az az elítélt, aki büszke a börtöncellájának nagyságára.

□□□

A látogatók mindig elcsodálkoztak a Mester nyugodt, kényelmes tempóján.

- Nincs nekem arra időm, hogy siessek - mondogatta.

Isten jó, és jót tesz!

Ez az igazság a hívő keresztény ember egész létét körülöleli. Isten meg nem érdemelt jósága egy lebegővasút drótkötéléhez hasonlítható, amelyen életünk kabinja függ. Minden további teher, amelyet Isten belehelyez az életünkbe, és az egyre meredekebb emelkedő állomásról állomásra feljebb és feljebb, mi több, a menny felé visz minket.

Olykor úgy tűnhet számunkra, hogy vészesen megereszkedik a kötél. A levegő ritkábbá válik, lehül. Időnként talán félelem támad bennünk. Ilyenkor nyugodtan hihetjük: Isten jó, ő jót tesz (Zsoltárok T19,68). Mert akit a mindenható Isten egyszer hűségének drótkötélére ültetett, azt ő hordozza. Aki függővé teszi magát Jézus Krisztustól, azt ő nem eresztí csak úgy el. Állomásról állomásra jobban ámulunk hűségének teherbírásán és szeretetének húzóerején. Ez a csoda a bűn minden vonzereje ellenére megtörténik. Aki azután felért a csúcra, bizonyoságot tesz majd arról, hogy semmi sem választhatta őt el Isten szeretetétől.

Istenről csak jót gondoljunk, és csak azt várjuk Tőle. Mert ő valósággal jó. Ez hálával és békével tölti be a szívünket, így kijutunk a siralom völgyéből, és már ma bekapcsolódhatunk Isten dicsőségének örökkévaló magasztalásába!

Miért kaptak a családok szeretet dobókockát?

A családok reggel együtt gurítanak a kockával, elolvassák az üzenetet, útmutatást és napközben igyekeznek megtartani, este pedig megbeszélik, hogyan tudták a szeretetet megélni. A családon belüli összetartó erő eszköze lett a szeretet dobókocka, így a családtagok közelebb kerültek egymáshoz, másokhoz, a Szeretet Forrásához. A Szívtől szívig — dobókockát ugyanígy lehet használni.

A dobókockára felkerült Gary Chapman által megnevezett öt szeretetnyelv. Keresztes János és Eileen Caddy gondolatát olvashatjuk a hatodik oldalon, akik felismerték, hogy a csend az első szeretetnyelvünk. Számunkra ebből táplálkozik az öt szeretetnyelv.

A két szó, első és szeretet összefonódott a kockán. Nagy titok ez! A Szívtől szívig - dobókocka papíralapú változatát kisgyermek részére megtervezte és rajzolta Fenyő Ágnes grafikus. A nevet Katona Erzsébet (Alitera Kft.) gyógypedagógus, önismereti tréningvezető adta, nagy örömmel.

Film is készült a Szívtől szívig — dobókockáról, amit örömmel néznek meg családok, gyülekezetek, oktatási intézmények, nonprofit közösségek, önismereti csoportok, a téma iránt érdeklődők. A film előadói a III. Országos Szakmai Konferencia témájának sorrendjében Börönte Márta (minőségi idő); Pongor-Juhász Attila (testi érintés); Farkas Erzsébet, a Fix TV csodálatos előadója, spirituális pszichológia-, transzperszonális terapeuta (szívesség-figyelmesség); Levente Péter önképző társaslény (elismerő szavak); Döbrentey Ildikó meseíró (ajándékozás); Simon László, a Gyémántok c. könyv szerzője, a Sawan Kirpal Ruhani misszió — Spirituális Tudomány Magyar Közösségének egyik vezetője (elsőszereket nyelvünk, a csend).

„Senki sem magától lett olyan, ami. Mind ezernyi más emberből vagyunk. Bárki, aki valaha is kedvességet tett nekünk, vagy bátorítón szolt hozzánk, része lett a mi karakterünknek, gondolatainknak, sikereinknek is.” George Mattheus Adams

A Szívtől szívig — dobókocka gurul Az Életem táncai a Szeretet Forrásával, magammal, másokkal önismereti tréningen is, amit Börönte Márta alkotott meg, és örömmel adja át 25 év tapasztalatait elméletben, gyakorlatban, tudatosság játékaiban, rövid filmvetítésben.

Az alapítvány 2007-ben alakult meg Pongor-Juhász Attila üzleti motivációs előadó-tréner, a Pongor Publishing Üzleti Kiadó ügyvezető-tulajdonosa álmaként és anyagi támogatásával. Honlapunkon nyomon követhető az alapítvány közhasznú szolgálata, programjai, kiadványai. Gurul a kocka, megáll szeretetre hívva a szívednél és a szívemnél az öröm körforgásában.

Örömmel várjuk a visszajelzéseket arról, hogy hogyan változtatta meg életét a Szívtől szívig-dobókocka a szeretet jegyében.

Szívesen olvassuk játékötleit is, lehet, hogy egy könyv születik meg az írásokból. Csodákra hívva!

Számítógép és mobiltelefon a gyerekeknek – Átok vagy áldás?

Mivel én magam is információtechnológiával foglalkozom, ismerem ezeknek a készülékeknek a sokféle előnyét. Az éremnek azonban létezik egy árnyoldala is.

Ettől pedig meg kell óvnunk a gyermekeinket.

Hozzánk hasonlóan Ön is ahhoz a generációhoz tartozik, amelynek gyermek- és ifjúkorában a számítógép és a mobiltelefon még nem volt általánosan elterjedve? Akkor tökéletesen megértjük Önt. A csemeték sokszor fűgében bánnak ezekkel az eszközökkel, és jobban tájékozottak velük kapcsolatban, mint a szülők. Idegen tőlük a technikától való félelem. Hihetetlenül gyorsan tanulnak módszeres kipróbálással. A szülők hiányzó szakismerete oda vezethet, hogy magukra hagyják a gyerekeket, mondván: „Úgysem értünk semmit. Majd csak nem lesz semmi baj.” Vagy pedig attól való félelmükben, hogy nem képesek megbirkózni a dologgal, mindenfajta számítógép- és mobiltelefonhasználatot megtiltanak.

Mindkét hozzáállás helytelen. Felelőtlen dolog egyszerűen felügyelet nélkül szabadjárni engedni a gyerekeket. Ha viszont teljesen megtiltjuk nekik a modern tájékoztatási eszközökhöz való hozzáférést, ezzel elszigeteljük őket, megnöveljük az ilyen készülékek vonzerejét, és megfosztjuk gyermekeinket annak lehetőségétől, hogy felügyelet mellett megtanuljanak egészséges módon bánni velük.

Felelősségteljes nevelés esetén „sajnos” nem kerülhető el, hogy szülőként megismerkedjünk ezekkel a médiumokkal. El kell sajátítanunk egy bizonyos fokú szakmai jártasságot - akár akarjuk, akár nem. Fontos tájékozódni azokról a lehetőségekről, amelyeket ezek az eszközök nyújtanak. A mobiltelefon és a számítógép nem önmagában dönti el az áldás vagy átok kérdését, hanem az, hogy a használatuk során milyen értékrendet követünk.

Keressük a beszélgetést

Gyermekeink nevelése során mindig fontos volt számunkra, hogy keressük velük a beszélgetést. Érdekel minket, mit gondolnak, hogyan gondolkoznak, és mi foglalkoztatja őket. Nem az volt a célunk, hogy pusztán csak tökéletes módon és alkalmazkodóan viselkedjenek, hanem hogy a szívükkel is értsék meg a szabályokat és a döntéseket. Komolyan akarjuk venni őket. De mindig világos volt, hogy mint szülők mi viselünk értük felelősséget Isten előtt. Szülőként az eszmecseréket követően miénk a végső döntés. Ez a pubertás idején gyakran vezetett feszültségekhez, mivel a fiatalok ebben az életszakaszban túlbecsülik magukat, és jobban vélik tudni, hogy mi a jó

számukra. A médiumok kérdése állandó feszültségforrást jelentett. Így az ezzel kapcsolatos viták nemegyszer hevesek voltak, de ugyanakkor számos jó beszélgetésre is alkalmat adtak.

Érdekes erre a kérdéskörre időt szánni, még ha léteznek is izgalmasabb és nézeteltérésre kevésbé okot adó beszédtemák, mint a számítógép és a mobiltelefon. E téren ugyanis a társadalom félreérthetetlenül diktálja a menetirányt, a csoportnyomás pedig óriási!

Ha az „állóháború” hosszabb ideig eltart, felemészti az erőket. Nemegyszer legszívesebben teljesen megtiltottuk volna a számítógépet, a mobiltelefont, a játékkonzolt és az MP3-lejátszót. Példának okáért ott ült a fiunk velünk egy helyiségben, de mégsem volt jelen, mivel a fejhallgató segítségével elmerült egy másik világban. Mindig világos volt számunkra, hogy tilalommal semmire sem megyünk. Mégis többször megkísértett minket, hogy elrendeljük.

Kiokosodni!

Számunkra, szülők számára hamarosan világossá vált, hogy sürgősen tájékozódni kell a komputeralkalmazások, a világháló (www), a vírusok, kémprogramok és védőszoftverek vonatkozásában. Ugyanez érvényes a közösségi hálókra, mint a Twitter vagy a Facebook, az e-mailes levelezésre, a digitális képeket és rövidfilmeket megosztó weboldalakra, mint a Flickr vagy a YouTube, az online banki ügyintézésre és az online vásárlásra.

A mobiltelefon sem egyszerűen csak mobiltelefon. Ez már a különböző szerződési ajánlatoknál tetten érhető, amelyek hangsúlyosan a fiatalabb generációt veszik célba. Viszonylag kevés pénzért lehet olyan szerződések kötni, melyek sokféle „lehetőséget” kínálnak. Szövegeket olyan kedvező feltételekkel, sőt, akár ingyenesen is lehetséges továbbítani, hogy jogos az aggodalom: csemetéink elvesztik gondolataik szóbeli közlésének képességét. Ráadásul az internethez való hozzáférés már-már alapszolgáltatás a mobiltelefonoknál. De vajon mely oldalakat „látogatják” majd meg a gyerekek a mobiljukról?

Saját gyakorlati tapasztalataink

A legutóbbi időig csak egy PC-vel (személyi számítógéppel) rendelkezünk

négyszemélyes háztartásunkban. A gyerekek számára már nagyon korán, napi 30 (hétfőtől péntekig), illetve 60 percen (hétvégén) szabtuk meg a használati időt. Kivételekre akkor volt lehetőség, ha a házi feladatok ilyen módon való elkészítése több időt igényelt, vagy a gyerekeknek valamilyen más elfogadható indokuk volt. Ami előre szabályozva van, az megtakarítja a naponként ismétlődő fáradtságos vitákat. A gyerekek ugyanis csökönyösen tudnak követelődni!

Az időbeli ellenőrzést egy program végzi, amelynél különböző időtartamok adhatóak meg. Öt perccel azelőtt, hogy a számítógép magától kikapcsolna, a felhasználó figyelmeztető üzenetet kap. Ha letelt az idő, a program teljesen blokkolja a számítógépet. Ez a szoftver azt a lehetőséget is biztosítja, hogy nem kívánt internetes oldalaktól óvja a felhasználót, továbbá feljegyzi valamennyi meglátogatott oldalt. Így utóbb nyomon követhető, ki mikor merre járt.

Azán vásároltunk egy laptopot. A gyerekek ott használhatták, ahol a család többi tagja tartózkodott. Gyakran odahívtak minket, és megjegyzéseket fűztek a látottakhoz, vagy ahhoz, amit éppen csináltak. Fordítva nekünk is meg volt a lehetőségünk, hogy időnként megnézzük, éppen hol tartózkodnak a gyerekek a weben.

Az tiltva volt, hogy a számítógéppel a saját szobájukba húzódjanak vissza. Ehhez a szabályhoz mindig ragaszkodtunk, aminek örülünk.

Egy idő után óhatatlanul feltámad az érdeklődés az olyan közösségi honlapok iránt, mint a Facebook, a Netlog, a Jappy, a Twitter, a XING, Google+, a Linkedln stb. Ezért még a kezdet kezdetén tettünk egy kísérletet az egyik ilyen hálóval. A gyerekek lehetőséget kaptak egy saját profil elkészítésére. Mi szülők is profiltulajdonosok lettünk. Nálunk magától érteődik, hogy a profilnevek és a jelszavak nem titkosak, így bármikor beléphettünk gyermekeink profiljába. A „szülő-profil” lehetővé tette, hogy kapcsolatban legyünk velük a közösségi hálón, és az egészet az ő védelmükben figyelemmel kísérjük. Érdeklődésünk ez iránt a közösségi háló iránt azonban korlátozott volt, aminek az lett a következménye, hogy ritkán néztünk bele.

Idővel feltűnt nekünk, hogy a gyermekeink kezdenek megváltozni. Úgy tűnt, mintha elidegenítenék őket tőlünk. Egyszeriben nézeteltérések jelentkeztek olyan kérdésekben, amelyekkel kapcsolatban korábban semmi gond nem volt. Később világossá vált, hogy nagyfokú csoportnyomás alatt álltak, részben zaklatták őket, és függőségek alakultak ki náluk el egészen a vakon való engedelmesséig. Maguktól már nem voltak képesek kiszabadulni az online társas körök maguk szötte hálójából. A gyerekeinkre nehezedő nyomás oly mértékben fokozódott, hogy - mindaddig sértetlen és jól karbantartott családi életünk véresen megingott. A „barátokkal” való ilyesfajta összefonódást végül a mobiltelefon tette teljesen hézagmentessé.

folytatás a másik oldalon

Eleinte volt egy „családi” mobiltelefonunk. Ezt a gyerekek akkor vitték magukkal, ha szükséges volt, hogy el tudjanak érni minket, vagy mi őket. De aztán eljött a nap, amikor mindnyájunknak saját mobiltelefonja lett. A szerencsétlenség ezzel vette kezdetét. A gyerekek mindenki számára bármikor elérhetőek voltak. Éjjel-nappal állandóan írták és kapták az SMS-eket. Az olvasottak tinédzserjeink hangulatát egy szemvillanás alatt az egekbe röpítették, vagy épp a mélybe taszították. Szülőként fogalmunk sem volt, kivel tartanak kapcsolatot a gyerekek. Régebben ellenben, a saját ifjúkorunkban a társaknak a házi vezetékes telefont kellett felhívniuk, így az édesanya és édesapa mindig tudták, kik csemetéik „barátai”.

Sok mindent tettünk azért, hogy a gyermekeinket megóvjuk a mobiltelefon és a számítógép hátrányaitól. Ezek után mégis elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol már csak egyetlen megoldás jöhetett szóba. Vissza a kezdetekhez, értsd: el a mobiltelefonnal, megsemmisíteni a SIM-kártyákat, és törölni a közösségi háló profiljait. A „szülő-profil” is törlésre került, még hozzá egészen tudatosan, hogy mint család egészen újat kezdjünk. Ez a húsbavágó döntés nagy érzelmi viharral járt együtt. Természetesen szívtelen szülőknél számítottunk,

akik a legcsekélyebb megértést sem tanúsítják gyermekeik iránt, és teljesen elidegenedtek a világtól. Mi viszont megpróbáltuk felmutatni nekik, hogy az irántuk való szeretet indított erre.

Isten gazdagon megáldott és megőrzött bennünket ebben az időszakban. Végtelenül hálásak vagyunk Neki! Hetek teltek el, mire családon belül feldolgoztuk a helyzetet. Érdekes módon egyik gyermekünk - a harcok ellenére - már a „szankciót” követő napon azt mondta, hogy úgy érzi magát, mint aki felszabadult, mintha egy nagy terhet vettek volna le róla. Csak most ébredt tudatára, milyen óriási volt a csoportnyomás! Az ezt követő hetek csak igazolták meghozott döntésünket.

Ebből a nehéz időből mindnyájan megtanultunk néhány dolgot. Családként még jobban összenőttünk, és a gyakorlatban tapasztaltuk meg, hogy ez az egész számítógépes, mobiltelefonos és szórakoztató elektronikai világ milyen gyorsan válhat átokká. Fontos ébernek lennünk, és ápolnunk az egymás közötti beszélgetést.

Tanácsok áttekintése

Szülőként tájékozódjon idejekorán az információs ajánlatokról. A lehetséges források a következők: szakemberek előadásai, tanfo-

lyamok, könyvek és az internet. A keresztény gyülekezetek tájékoztató alkalmakkal jelentős mértékben támogatnák a szülők nevelési munkáját.

Kezdetől fogva állítson fel egyértelmű korlátokat. Ez sosem történhet túl korán, és a gyermeknevelés valamennyi területét érinti. Elengethetetlen, hogy a digitális médiumok használata során gyermeke kísérője legyen. A legvilágosabb szabályok sem helyettesítik a beszélgetést és a valódi érdeklődést.

Telepítsen egy hatékony védő szoftvert. Ez átveheti az ellenőrzés nagy részét.

Gondoskodjon arról, hogy a számítógép a lakás egy közös helyiségében legyen elhelyezve. A saját szobájába ne vihesse be a gyerek!

Szakítson magának sok időt, ha a gyerekek kérdésekkel jönnek, és a segítségét kéri.

Nem utolsó sorban pedig kérjen Istentől újra meg újra segítséget, bölcsességet és védelmet egész családja számára.

Daniela Wagner egy érintett házaspárral folytatott beszélgetés alapján. Azért, hogy megóvják gyermekeik magánéletét, névtelenek kívánnak maradni.

Átvétel az Ethos újságból

Izraeli énekesnő musicalje II. János Pál pápáról

A híres izraeli énekesnő, Noa írta a II. János Pál pápa életét bemutató musical zenéjét. Noa számára felejthetetlen a szent életű pápával való találkozása, ennek az élménynek a hatására írta a darabot, amelyet Gil Dor és a Solis String Quartet közreműködésével visz színre Duccio Forzano.

Cosenza, Catanzaro, Catania, Palermo, Messina, Reggio Calabria, Padova, Milánó, Terni, Perugia, Bari, Nápoly, Bologna, Torino, Cremona – a zenés színművet a jövő év elejétől kezdve számos olasz városban bemutatják. A turné zárókoncertje Rómában lesz 2014. április 15-én, nem sokkal II. János Pál szentté avatása előtt.

Noa Tel Avivban született jemeni zsidó családban. Gyerekkorát New Yorkban töltötte, később hazaköltözött Izraelbe, ahol férjhez ment és három gyermeknek adott életet.

Meghatározó élmény volt számára, amikor Karol Wojtylának énekelt. „Mély érzés kerített hatalmába, és ettől kezdve másként tekintettem az egész emberiségre. Wojtyła ezt az érzést hirdette minden gesztusával, ez áradt egész lényéből, ezért amikor ezeket a dalokat írtam, nem kellett mást tennem, mint ráhagyni erre az érzésre, és automatikusan kapcsolatba kerültem vele.”

Az énekesnő úgy érzi, a vatikáni koncert megváltoztatta az életét és karrierjét. „Semmi sem volt már olyan, mint az előadás előtt.” Az Ave Mariát énekelte. Ezután bárhol a világon adta is elő, mindig azt érezte, amit a pápa közelében: az egész emberiség iránti szeretetet. Úgy érzi, ez a dal átível a vallások közti határokon, a béke és a testvériség igazi szimbóluma.

A Famiglia Cristiana kérdésére Noa elmondta: Ferenc pápát az egész emberiséghez szóló vallási vezetőnek tartja. Szívesen megismerne, énekelne neki. A világ minden vallása számára példaértékű szerény, minden önteltségtől mentes hozzáállása, amellyel az erkölcsi üzenetet minden más elé tudja helyezni. Úgy véli, ez példa lehet a politikusok számára is. Nagyra értékeli, hogy nem csak a katolikus egyház híveihez szól, ráadásul a nem vallásos embereket is megszólítja.

Az Assisi Szent Ferenc-bazilikában 2005 karácsonyán Noa énekelte az Ave Mariát:

<http://www.youtube.com/watch?v=ldjGrEx-PhE#t=60>

KERESZTÉNY KRESZ

A sikerhez vezető út nem egyenes! Ahhoz, hogy életünk megfelelő úton és sebességgel haladjon sok egyéb más tényezővel, kell szembe néznünk.

Kereszteződés: kísértés amikor letérhetünk a helyes útról

Dugó: összezavarodottság amikor össze vagyunk zavarodva és bosszankodunk, hogy miért nem tudunk haladni

Fekvő rendőr: ellenségek akik lassítanak az egyenes úton

Emelkedő: nehézségek problémák, melyek vissza akar-

nak tartani

Baleset: amikor hibázunk

Figyelmeztető jelzések: család és barátok akik segítenek az utadon

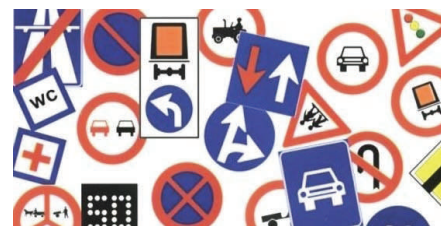
Benzinkút: gyülekezet, templom egy hely a feltöltődésre
A sikerre vezető út-

hoz megfelelő autó felszereltsége:

Autó: te

Sofőr: Jézus

Üzemanyag: Isten igéje, a Biblia.

Keresztelő

A Föld nevű bolygó egyik gyakori, közönséges vegyületéből pár csepp a 7 milliárdnyi embertömeg egyik egyedének a homlokán végiggördül.

Mit vegyek fel? Vajon milyen ruha az, amelyik azért mégiscsak a templomba illik, de jól kihangsúlyozza, hogy milyen ragyogó nő vagyok?

Hányan leszünk? Kik lesznek ott? Vajon X. eljön-e? És tudok-e vele beszélni? Meddig tart? Remélem, nem sokáig. Micsoda szerencsétlen időpont. Most hogy is lesz az ebéddel akkor? Mikorra érek haza?

Remélem, nem lesz hosszú. Rettenetesen utálom a szertartásokat. Értelmetlen hókuszpókusz az egész. Minek ekkora feneket keríteni ennek? Egyáltalán, minek ez a cirkusz?

Rosszul vagyok a bezártságtól. Valahol hátul, az ajtó közelében talán átvészelem, ha nem lesz túl hosszú, és innen kiszökhetek észrevétlen, ha nagyon szenvedek. Jaj, miért is vettem magas sarkút, már most fáj a lábam, hogy bírom végig?

Szegény kicsi gyerek. Nehogy megfázzon, nehogy éhes legyen, minek gyötrik, miért nem vártak, míg kicsit nagyobb lesz, ó, milyen csöpp, és de rossz, hogy nem otthon van, a megszokott kis környezetében, nehogy elkapjon valami betegséget.

Jaj, de édes, jaj, de aranyos, eszem a kis szívét,

jaj, hadd érintsem, hadd fogjam meg, add a kezembe, tündéri szép kicsi baba...

Látjátok, ti itt mind? Ez az én családom, ilyen csinos, ilyen szép, különb sokkal itt mindenkinél minden tagja.

Na, ezek is milyen csórók, hát dukálna egy étterem utána, micsoda proli tempó itt Csepelen. Nem találtak elegánsabb helyet? Milyen lesz? Sosem voltam még szent liturgián, vajon követni lehet-e? Hányan leszünk? Fogom tudni, mikor mit kell csinálni? Juj, de kínos lesz, ha valamit elrontok.

Ó, de gyönyörű lesz, az 1600 éves dallamok és mozdulatok, csoda gazdag rítus, micsoda pompa, micsoda tömjénillat, mennyi aranykép, hiába, no, tud a katolikus egyház valamit.

A Föld nevű bolygó egyik gyakori, közönséges vegyületéből pár csepp a 7 milliárdnyi embertömeg egyik egyedének a homlokán végiggördül.

A víz az élet feltétele – az örök életé is Jézus Krisztus óta. Ő, akinek nem volt szüksége megtisztulásra, ő, a Szent, Erős, Aki a Halhatatlan Atya öléről jött kö-zénk, Ő is alámerült benne a Jordánban.

Beavatás. Ez a kicsi emberke, amíg háromszor érinti a homlokát a víz, Isten gyermeke lesz.

Szent Pillanat. Érthetetlen pillanat. Maga az Isten, a Szentháromságos Isten lakója lesz Lilla Johannának. Benne él eztán. Templom lesz a gyerekből. Az Örök Élet temploma.

„Azért jöttem, hogy életük legyen, és pedig bőségben legyen.” (Jn 10,10)

Jézus nem ad részt, darabkát, nem tud kicsit adni. Önmagát adja, végtelen önmagát. Ő maga az élet, és Ő minden élet forrása. És Ő egy az Atyával.

Nem tudjuk felfogni, nem lehet felfogni, mi történik a vízcsepp érintésekor, és nem is érthetjük meg, csak majd amikor Vele egyek leszünk.

Részesedik krisztus megváltó halálában és feltámadásában – koppannak a dogmatika szavai, mert Az érthetetlen és Befogadhatatlan Isten befogadásáról adnak érthető módon fogódzót.

Az emberi lélek megtorpan a Csoda előtt.

Mostantól eggyel több keresztény van.

„Ámen! Áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom, és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Ámen!” (Jel 7, 12)

A LÉLEK SZAVA újságból

Újévi recept

Ez nem egy szokványos recept, de mégis itt van a helye - érdemes kipróbálni ezt is, hátha kisül belőle valami jó :) Üljünk le és vegyük elő a 2014-es esztendőt. Mit is szeretnénk vele kezdeni?

Mindenekelőtt osszuk 12 részre, hogy könnyebben dolgozhassunk vele. Már előre ügyeljünk arra, hogy semmi olyan ne kerülhessen bele, ami az előző évből maradt rossz kovász: harag, sértettség, előítéletek, keserűség, mert ezek megrontják az új tésztát...

A 12 részt osszuk tovább: 28, 30, 31 részekre szép sorban, így elég lesz majd mindig csak egy kis darabbal dolgozunk. Formáljunk apró lapocskákat tésztánkából, s előre írjunk rájuk minden olyat, amit érdemes számon tartani: tanulási készség, munkaszeretet, pihenés-feltöltődés ideje, s élesztőként minden napra egy kis jókedvre derítő. Fontos, hogy ne akarjunk túl sokat – láthattuk már az előző esztendőkből is, hogy annyit kell tervezni, amire erőnk is lesz. De túl keveset sem, mert az elerőtlenít, ha feladjuk álmainkat, vagy az ahhoz vezető utat – s magunkat is elveszítjük egy kicsit.

Formázáskor ne felejtsük el egy adag reménységgel színesíteni, majd száradás előtt keverjük bele egy teáskanál alkalmazkodó készséget, díszítésül egy mákszem türelmet, egy csepp tapintatot, s eddig megtanult keresztyén gondolkodásunk sava-borsát.

Tálaláskor ne felejtsük el bevonni a mindent elfedező szeretettel, s megszórni a derű gyümölcsdarabkáival. Szervírozzuk mindig mosollyal, szíves szóval, s ne felejtsük el, hogy minden nap elmúlik, s minden nap újat is kezdhünk. Vegyük még figyelembe, hogy sosem érdemes sietni, de lekésni még rosszabb. Az idő nem a mi birtokunk, kölcsön kaptuk, használatra, s számon is kéri tőlünk. Mérjük a belső mérlegen, hogy pontos legyen az adagolás, s ne aggódjunk, ha mások másként mérnek.

Jó, ha az alaptészta készítésénél együtt dolgozunk a családdal és barátokkal, mert együtt nagyobbakat lehet nevetni, s bölcsebben lehet tervezni – így kevesebb lesz az elpazarolt eredeti jó alapanyag, s megelégedetten fogyaszthatjuk el az elkészült darabokat.

A bevált recepteket érdemes megosztani másokkal is, hátha tőlük is kapunk vissza egy-egy kis darabkát – ezzel növelve esélyünket a nagy közös „emberség” rég elvesztett receptjének megtalálására.

További jó készülődést és örömteli kivitelezést kívánok mindenkinek!

Fodorné Ablonczy Margit, DMREK

Joétvágyat!

Hajdúék

ALMAKÉREGBEN SÜLT SERTÉSFILÉ

*Az alma nagyon jól
illik a sertésbúshoz.
A kéreg pikáns ízét az
édes-csípős gyömbér
és a szegfűbors adja.*

- Az almapüré cukros, krémes almapép; cukor nélkül is készíthető

8 ADAGHOZ

2 sertés-szűzpecsenye (egyenként kb. 40 dkg)

só és őrölt fekete bors

3 ek étolaj

ALMAKÉREG

1 nagy fej vöröshagyma

2 gerezd fokhagyma

3 ek almapüré

2 ek narancslé

3 ek szójamártás

1/2 kk gyömbérpor

1/4 kk szegfűbors

majd nagyon apróra vágjuk.

A serpenyőben visszamaradt zsír-
radékba rakjuk, és közepes lán-
gon aransárgára sütjük. Az al-
mapéppel és a narancslével felen-
gedjük, a gyömbérrel és a szegfű-
borssal fűszerezzük.

3 A megpirított húsdarabokat
tűzálló tábla fektetjük, és az
almás mártással megkenjük. Az
edényt alufóliával letakarva a sütő
legalsó rácsára toljuk (gáz 4-5.
fokozat), és a húst 15 percig pá-
roljuk.

4 A sütőt 200 °C-ra (gáz 3. foko-
zat) kapcsoljuk, és a húst még
10-15 percig fólia nélkül sütjük,
amíg a kéreg barna nem lett.

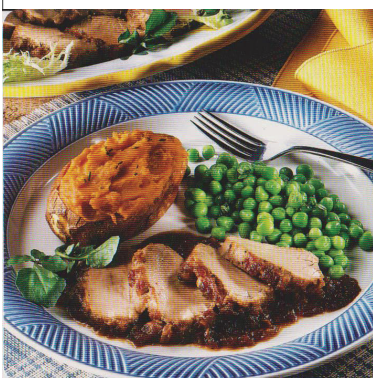
VÁLTOZAT

Az almapüré helyett vehetünk 1 ek narancslikörrel ízesített szilvalekvárt is.

1 A sütőt 240 °C-ra előmelegítjük.
A húst szárazra töröljük, sóval
és őrölt fekete borssal körös-körül
bedörzsöljük. Serpenyőben, az ola-
jon erős lángon mindkét oldalán
megpirítjuk, majd kivesszük.

2 Az almakéreghez a vörös- és
a fokhagymát megtisztítjuk,

TÁPÉRTÉK/ADAG: 230 kcal/955 kJ 21 g fehérje 12 g zsír 7 g szénhidrát

konyhájából

Januárban Szent-Gály Katával

1. Mária, Isten Anyja

Ha Isten Mária által akart közeledni az emberiséghez,
mi ne akarjunk nélküle közeledni Istenünkhöz.

2. Vazul, Gergely

Isten akarata, hogy szentek legyünk valamennyien, mert Ő a szentséget nem tartja valami rendkívüli dolognak, mint ahogyan mi sem csodálkozunk azon, ha virágot hoz a mag, mit elvetettünk.

3. Genovéva

Korunk legégetőbb imaszándéka:
a keresztények megtérése.

4. Folignói Angéla

Istent szeretni: olyan életprogram,
melynél nagyszerűbbet szükségtelen keresni.

5. Emília

Ha a célt tudjuk, már csak az egymás utáni lépésekre kell ügyelnünk.

6. Gáspár, Menyhért, Boldizsár; Urunk megjelenése

Ne hagyj, hogy szívedet betöltse a Föld,
mert megnövekszik súlya és nehéz lesz, -- olyannyira, hogy már kezdedbe fogni és felemelni áldott Istenünkhöz nem bírod többé!

7. Penyaforti Rajmund

Lélekben felnőttség válni éppen olyan nehéz, mint lélekben megmaradni fiatalnak.

8. Szeverin

Az az élet, melyben Isten akarata érvényesül, sohasem kicsi vagy szürke,
legfeljebb láthatatlan a világ előtt.

9. Julián

Erőnk határán túl még mindig számíthatunk Krisztus erejére.

10. Tekla

Valakit imádságunkba foglalni annyi, mint beleállítani abba a szeretetbe, mely Isten és közöttünk áramlik.

11. Paulin

A meggyőződés olyan erős hit,
mely már képes arra,
hogy átalakítsa egész életünket.

12. Ernő

Legyünk egyszerűek,
hogy elérhetőek legyünk,
-- Istennek és testvéreinknek is!

13. Hiláriusz;

Urunk megkeresztelkedése
Nincs Jordán folyónk,
hogy megmerüljünk benne,
de van könnyünk, s a könny,
akár belső, akár látható,
tisztít és bocsánatot szerez.

14. Félix

Isten nem azért irgalmas, mert mi rosszak vagyunk, hanem azért, mert Ő jó.

15. Remete Pál

A csendet csak addig hisszük üresnek,
amíg magunk is el nem csendesedünk.

16. Roland

Imádkozni az tud igazán, aki rádöbbsen,
hogy Isten őt saját magának teremtet-
te.

17. Remete Antal

A mélység útja mindig magányos,
-- a tengerjáró nagy hajók is
csak partközelségben állnak egymás mellett.

18. Árpád-házi Margit

Az engesztelés: titok,
csak a nagyon szeretők értik.

19. Henrik

Ne akarj tudni mást, mint Istent,
-- de benne mindent tudatsz,
ne akarj szeretni mást, mint Istent,
-- de benne mindent szerethetsz!

20. Fábián, Sebestyén; Magyarországi b. Özséb

Mindent elhagyni Krisztusért:
olyan hívás, mely keveseknek szól;
de azt elhagyni,
ami akadályoz a követésben:
egyszerű keresztény kötelesség.

21. Ágnes

A fogadalom: a belső elhatározás megpecsételése, gyűrű a jegyes ujján.

22. Vince diakónus

Az Úr nem azt kívánja,
hogy megvitassuk:
ki és mennyire volt hibás,
hanem hogy megbocsássunk egymásnak.

23. Emerencia

Nincs az a szakadék,
mit át ne lehetne hidalni
őszinte kézfogással.

24. Szalézi Ferenc

A szelídek: rokonszenves emberek,
s mivel készségesen elfogadják másokban a Teremtő különféle gondolatait,
kitűnően felkészülnek
az örökélet nagy közösségére.

25. Pál apostol megtérése

Az egységért való könyörgés olyan szolgálat, melyet Krisztus minden kereszténytől elvár, elsősorban pedig azoktól,
akik úgy vélik, hogy az ő baráti köréhez tartoznak.

26. Timót, Titusz

A kereszténységet úgy kell bemutatnunk,
hogy korunk megérezze fokozott időszerezését.

27. Merici Angéla

Mindig azt vetítjük ki magunkból,
ami bennünk van, s ez a körülöttünk kialakult légkör éppen úgy lehet ragyogóan tiszta vagy szennyezett, mint az a levegőburok, mely a Földet veszi körül.

28. Aquinói Tamás

Minél nagyobb feladatot kaptál az életben, annál többet kell imádkoznod,
hogy elnyerd hozzá a szükséges bölcsességet is.

29. Adél

Isten szemében soha nem jelentéktelen az, amit szeretetből cselekszünk.

30. Martina

Van keresztény pletyka is: mondj jót másokról!

31. Bosco János

A túl közelre ültetett fák elsatnyulnak,
sőt egymástól elhajlók lesznek,
-- tiszteljük szeretteink egyéniségét,
és biztosítsuk számukra azt az élette-
ret, mely szükséges fejlődésükhöz.

Sátán volt-e Horthy vagy a vészorszak nagy embermentője?

A közelmúltban szobrot állítottak a néhai kormányzónak egy pesti református templom előterében. Menten vita robbant ki, látszólag kétágú: az egyik szálon azzal támadták az eseményt, hogy lehet-e egyáltalán szobrot állítani református istentiszteleti hely közelében politikusnak, mások Horthy Miklós államfői működését támadták irgalmatlan szavakkal.

*

Sosem voltam rajongója a kormányzónak, a rajongásra hadiárvaként igen kevés okom volt. Ráadásul olvastam Emlékiratait, amiből – enyhén szólva – nem bontakozott ki előttem egy jelentékeny személyiség, nagy politikus, de még idő érlelte bölcs sem. Kétségtelen tény, hogy ő volt a magyar és az osztrák-magyar hadtörténetben az egyetlen hadvezér, aki tengeri ütközetet nyert, nevezetesen az Otrantóit 1917-ben. Előtte Hunyadi János győzött utoljára vízen: a szintén túlerőben lévő török hajóhadat verte szét Nándorfehérvár fölött 1456-ban. A szultáni flottában tengeri hajók is részt vettek, de a csata a Dunán zajlott.

Az is tény, hogy a kommün összeomlása után a Horthy csapatainak ellenőrzése alatt nemely területeken a korábbi vörös terrort fehér terror követte, és semmi okunk az egyiket rossznak, a másikat jónak minősíteni. Még akkor sem, ha a vörös megelőzte a fehérét, és ezzel bosszúvágyat teremtett. Sőt, ihlette a zsidók egyetemi tanulmányait korlátozó törvényt.

Az is tény, hogy az ország minden szempontból csődben volt. A háborús veszteségekre jött a román megszállás, majd Trianon, ami nem csak az ismert országcsönkítást végezte el a lehető legbrutálisabban, hanem legalább fél millió embert üzött el lakóhelyéről, szétvagdosztá az új országhatárokkal a mellettük futó külső vasúti összeköttetést, tetézve ezzel a Kis-Antant hosszú évekig tartó blokádját. Horthy Bethlen István személyében megtalálta azt a politikust, aki képes volt talpra állítani az országot tíz év alatt. Ennek ára volt egyebek mellett a nagybirtokrendszer fönntartása.

Tény, hogy Horthy hatalma idején, 1944 március 19-ig, az ország német megszállásig, hazánk az egyetlen menedék volt a hitleri szövetségi övezetben. Sehol ennyi túlélője nem volt az üldözéseknek. Magyarország az említett időpontig az ide menekülteket nem adta ki a náci Németországnak. Sem a lengyel hadsereg maradványait, sem a hajdani országterületről ide szökött zsidókat, sem német fogságból szökött angol, amerikai és egyéb katonákat.

Egymásnak ellentmondó adatok szólnak arról, hogy a magyar kormány mikor szerzett tudomást az ún. Auschwitzi Jegyzőkönyvről és a zsidók irtásáról, fönntmaradt viszont több német sürgetés, sőt követelés a „zsidókérdés magyarországi rendezésére.” A német megszállással a magyar állami önállóság megszűnt. 1944 nyarára Horthy hatalma jelképesre szűkölt, de a hozzá hű Koszorús Ferenc ezredes az ő parancsára katonáival 1944. július 6-án megakadályozta Baky Endre „csendőrpuccs”-át. A kormányzó ekkor tiltotta meg a budapesti zsidóság deportálását. Ez volt az egyetlen eset a Hitler által megszállt övezetben,

hogy egy szövetséges ország hadereje zsidókat mentett.

A németek ezt nem tűrhették, ezért ősszel Szálasi ültették a hatalomba, Horthyt családotul internálták Németországba, ahol később amerikai fogságba került. A Nürnbergi Törvényszék tanúként hallgatta ki, és nem emelt ellene vádat, ellentétben a tengelyhatalmak vezetőivel, akiknek többségét kivégezték. Még a közvetlen katonai ellenfél, Sztalin sem szólt ellene.

Sőt, az akkori világ sértettjei, a különféle üldözöttek, köztük a zsidók, azaz az élő, frissen emlékező tanúk serege is mérlegelte a lehetőségeket meg a tetteket, és úgy döntött, hogy az adott körülmények között ők sem érhetek volna el jobb eredményt. Ez az utókornak is ajánlatos szempont. Azt is számba kellene venni, hogy azokban a borzalmas időkben, mekkora esélyt adott a túlélésre az üldözötteknek a helyi vezetés a hitleri akaratnak behódolva, vagy azt így-úgy kijátszva, netán ellenállva? Mi volt az eredmény? Milyen ember-politikát folytatott Horthy Tisóhoz, Antonescuhoz, Szálasihoz, vagy akár a Duce-hoz, netán Pétainhoz képest? Horthy egy követ fűjt-e velük, vagy a vészorszak jötevői közé tartozott?

Azt is végig kellene gondolni, hogy mi, ma, mit teszünk korunk megnyomorítottjai, kisemmizettjei, üldözöttei védelmében – megteesszük-e értük a tőlünk telhetőt?

*

Horthy Miklós és családja később Portugáliába költözött, ahol egy Magyarországról menekült zsidók pénzelté alapítvány támogatásából élt 1957-ig.

Czakó Gábor

Gyurcsány evangéliuma

Advent első vasárnapján Gyurcsány Ferenc is üzent a hívőknek. Arról tájékoztatott, hogy trónra kerülése esetén számos tennivalója közül az egyik első lesz kihúzni a klérus alól az imázsamolyt, mert ami ma itt az egyház körül megy, az abszurdum. Egyébként is régi vágya, hogy felmondja a vatikáni szerződést (amit speciel még Horn Gyula kötött a pápával- a szerk.), és megszüntesse az egyházi privilégiumokat, főképp a hitélet támogatását. Felül fogja vizsgálni az iskolai hittantantást is. (AZ is abszurdum). Az adventi üzenet a Demokratikus Koalíció (DK) programismertető eseményén hangzott el, nagyjából az elnöki szózat zenitjén. A hadüzenet-hangmagasságban ismertetett beszéd ezen pontja még a hallgatóság egy részét is meglepte, főképp azokat, akik emlékeztek az őszi rétor évekkel korábbi kitárulkozására. Arra, amikor a papi hivatás iránt ér-

zett olthatatlna ifjúkori vonzalmáról szólt, elkotyogva közben: nemcsak elsőáldozó volt, de még egy darabig rendszeren béralkozott is. Oltári volt, mesélte. A törés később következett be Gyurcsány és az egyházak között. A konkrét időpontot nem tudjuk, csupán annyi biztos, amikor a puccsal kormányfővé lett egykori kádkövest 2004-ben fogadta a pápa – vagy ahogyan Gyurcsány fogalmazott: „tárgyalt a pápával” (a pápai gyerek a pápával) –, a politikus már jó ideje lesújtó véleménnyel volt az egyház egészéről. A Vatikánnak is beszólt a zabos államférfi: nem örül, amiért a püspöki kar beleártja magát a politikába, ugyanis Szűz Mária már rég levette a kezét Magyarországról, helyette itt vannak ők.

Január 17-én ismét felnőtt katekézis!

Január 17-én este 1/2 7 órakor felnőtt katekézisére invitáljuk a kedves testvéreket a Hajnal Zénó terembe.

Együttlétünk témája: A keresztény—imádkozó ember.

A találkozás metódusa:

Hangképes összeállítás megtekintése a témával kapcsolatban

Feladatlapok közös kitöltése

Játék csoportokra bontva

SZERETETTEL VÁRUNK MINDEN ÉRDEKLŐDŐT!

HAGYJ BÉKÉT NÉKI...!

„Hagyj békét néki még ez esztendőben!”

- szolt az Úr, s meghagyott.

Rendelkezett az Úr Isten felőlem.

Most itt vagyok.

Teremni vágyom, meghálálni minden

élő vizet,

s dicsérni Jézust ért gyümölcseimben,

hiszen hiszek.

Füle Lajos

Korunk tudósai és a vallás

A vallás és a természettudományok !?

Hívó tudósok: Franklin Benjámin, Kopernikusz, Kepler, Pasteur, Linné, Ampeere, Didrot, Galilei, Volta, Newton, Pascal, Planck, Einstein, Heisenberg, Schrödinger, Bohr) Nem miattuk hiszünk! De...

Franklin Benjámin, a villámhárító feltalálója az USA szervezetének alapító ülésén mondta:

"Uraim, imádkozzunk! Nagy kort értem meg, és minél tovább élek, annál világosabban látom, hogy az emberek sorsát Isten irányítja."

Kopernikusz: (a heliocentrikus világnézet megalapozója, sírjára vésette:)

"Uram, nem kérem tőled a Pálnak adott kegyelmet, sem a Péternek adott bocsánatot. Ezekre nem vagyok méltó. Csak azt az irgalmat add nekem, amit a keresztén a latornak adott."

Kepler: Valahányszor Isten nevét kimondta, megemelte a kalapját.

Pasteur: (védőoltások) - "Őn olyan nagy tudós, és mégis olyan vallásos mint egy breton paraszt.- "Ha még nagyobb tudós lennék, akkor olyan vallásos lennék, mint egy breton parasztasszony."

Linné: (svéd)

"Láttam az Istent elvonulni magam előtt, s a szemem belekáprázott."

Ampeere: "Milyen nagy az Isten és milyen kevés a mi tudásunk!"

Didrót: "Egyetlen lepkeszárny elegendő a hitetlenek megcáfolására."

2014

Szeretettel várjuk az ökumenikus imahét alkalmaira a kedves testvéreket.

Január 20-ától 24-éig (hétfőtől-péntekig) délután 5 órától kezdődnek az istentiszteletek templomainkban. A részletes „menetrendet” a hirdetőtáblán olvashatjuk majd.

Kunszery Gyula:

Akik a gyermeket keresték...

Jöttek mogorva zsoldosok, markolván zord fegyvereket....

Keresték. - Ámde nem találták a Gyermeket.

És jöttek tudós mágusok: beutazták a Keletet, s keresték... s végül megtalálták a Gyereket.

És jöttek szelíd pásztorok, szívükben béke, szeretet...

Keresték s rögtön megtalálták a Gyereket.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520